

KOMMUNISTISK POLITIK

1. MAJ 2003

*Mod imperialisme, krig, krise og reaktion
- for revolution og socialisme*

Nr. 9

7. årg.

2003

26. april -

9. maj

Støttepris 12 kr.

TEMAER: BESÆTTELSE • APKs 2. KONGRES

1. maj 2003 s. 2 • Irak besat s. 3 •

Det amerikanske flag over saddam s. 4 • Høgenes triumf s. 5 •
Demonstration mod stilheden s.7 • Pensionen liberaliseres mere s.8•
Malerkampagnen Bag tremmer s. 10 • APKs 2. kongres s. 12 •
Besættelse Kosova s. 14 • Besættelse Afghanistan s. 16•
Besættelse Irak s. 18• Krigen i Elfenbenskysten s. 20 •
Debat s. 22• Rom den 12. april s. 22 • Fogh og de arbejdsløse s. 24

1. maj 2003 - for revolution og socialisme

KOMMUNISTISK POLITIK

Arbejderklassens internationale kampdag vil i år få farve af den globale bevægelse, som op til og under Irak-krigen har manifesteret sig så stærkt: arbejderklassens og folkenes verdensomspændende krigsmotstand. Den har vist hele verden, at folkenes kamp er en levende magtfaktor, at international solidaritet ikke er et fromt ønske hos 'de frelste på venstrefløjen', men en realitet, der kan stoppe eller udsætte krige og vælte eller ryste regeringer og imperialistiske magtkoalitioners strategier. Konkret bliver kampen mod USA's krige og mod krigen og besættelsen af Irak et hovedtema. Men under det ligger et større perspektiv: kravet om en anden verden, som vil blive synliggjort overalt.

I påskedagene afholdt Arbejderpartiet Kommunisterne – tre år efter stiftelsen – sin 2. kongres. Netop dette spørgsmål var et hovedemne for kongressen. I et af dens hoveddokumenter hedder det:

"USA's forsøg på at etablere sit fuldstændige og urokkelige verdensherredømme skærper modsætningerne mellem imperialistmagterne indbyrdes, som alle søger at sikre deres interesser. USA tåler ingen konkurrenter – og vil holde EU, Rusland, Kina og Japan i et afhængighedsforhold, baseret på overlegen militær styrke. Optakten til Irak-krigen afslørede, hvor dybt disse modsætninger stikker. Der er imidlertid ingen grund til nære illusioner om, at f.eks. EU eller en kombination af de andre imperialistmagter udgør et 'progressivt alternativ' til USA-imperialismen. Modstanden mod USA-imperialismen, krigen og den imperialistiske globalisering kommer ikke fra disse magter, som selv drømmer om en førsteplads i verden. Den kommer fra hvad der er blevet betegnet som 'den anden supermagt' – fra folkene, der bekæmper imperialisme, krig og reaktion, og som den 15. februar viste sig som en global bevægelse af enorm styrke. Uden denne bevægelse, som har udviklet sig som en uafhængig og selvstændig bevægelse, der ikke er koblet på nogen imperialistisk stormagts politik, ville også modstanden mod krigen fra de magter, der modsatte sig den, have været svag og ubetydelig.

Det er denne bevægelse, der yderligere udviklet som en front mod imperialisme, krig og reaktion, kan udtrykke folke-

nes globale solidaritet og blive et vigtigt redskab til realiseringen af deres forhåbninger til en anden verden.

Den økonomiske krise, den imperialistiske globalisering, krigene og den stadig accelererende elendighed har skabt en situation, hvor folkenes harme og krav om et andet samfund vil sætte sig igennem. I mange lande, på alle kontinenter, eksisterer der revolutionære situationer – hvor de herskende ikke kan fortsætte med at regere på den gamle vis, og hvor de beherskede ikke længere vil lade sig regere på denne vis. Om disse revolutionære situationer bliver udløst i revolutioner og arbejderne og folkets magterobring er i første række afhængig af eksistensen af stærke marxistisk-leninistiske kommunistiske partier med en stærk forankring i arbejderklassen og folket. Ellers kan de glide over i permanent kaos og indre konflikter, der ikke betyder et opgør med det borgerlige klasses diktatur og imperialismens diktat. Argentina, Colombia, Ecuador og en række andre latinamerikanske lande befinder sig på grænsen til revolution. Det samme gælder en række lande i Asien, i Mellemøsten og andre steder.

Spydspidsen i imperialismens militære, politiske og ideologiske aggression retter sig altid mod arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp. Og det er der, det trækker op til den store styrkeprøve: Hadet til USA-imperialismen i særdeleshed og imperialismen i almindelighed verden over er enormt. Kravet om en anden national og international udvikling er rodfæstet i millioner af menneskers bevidsthed, som er begyndt at organisere sig til kamp.

Det er det, som i sidste ende bærer fremtiden i sig: En anden verden er mulig. En verden uden udbytning og undertrykkelse. Det kan kun være socialismens verden."

("EN ANDEN VERDEN ER NØDVENDIG: STOP IMPERIALISMEN! SOCIALISMEN ER FREMTIDEN!")

De røde faner, der vil knalde op mod den imperialistisk formørkede himmel over verden på arbejderklassens internationale kampdag, bærer dette perspektiv med sig.

Redaktionen den 22. april 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 2. maj 2003

Irak besat

Indtil krigen mod Irak var der 46 lande i verden, hvor USA ikke havde nogen militær tilstedeværelse. Nu er der 45. Der er 156 lande, hvor der er amerikanske tropper. I 64 lande er der amerikanske baser plus amerikanske tropper. Siden den 11. september 2001 er der syv nye lande, der er blevet forsynet med i alt 13 amerikanske baser, fra Kaukasus til Afghanistan i Centralasien. Nu er der altså et land mere. Der kalkuleres med oprettelsen af fire amerikanske militærbaser i Irak.

Den amerikanske propaganda taler som sædvanligt om 'befrielse' i forbindelse med Irak, og om at man 'ikke vil blive en dag længere end nødvendigt' og krigsminister Rumsfeld benægter, at man har planer om baser.

De historiske kendsgerninger siden anden verdenskrig taler et helt andet sprog. USA trækker sig ikke frivilligt fra noget land, hvor man først har etableret sig. Den amerikanske besættelse af det meste af kloden er permanent. Siden Anden Verdenskrig har der været omfattende militærbaser i Japan, siden Koreakrigen i Sydkorea. Den nuværende ekstremt revanchistiske amerikanske regering har i øvrigt ikke glemt, at man ikke vandt denne krig, men blev smidt ud fra halvdelen af Korea – og med imperiets elefanthukommelse planlægger man at rette op på det og bevirke et 'regimeskift' i Nord, hvorfra en diktator jo 'truer verdensfreden. Dermed vil omringningen af Kina også være fuldstændig.

Med besættelsen af Irak og etableringen af et amerikansk militærdiktatur, som efter den 'afghanske model' skal glide over i en irakisk marionetadministration, er amerikanske baser i dette land en given ting – og dermed bliver de to iranske nabostater Afghanistan og Irak udgangspunkt for en senere 'befrielse' af Iran fra 'præstestyret', som jo udgør en større trussel mod verdensfreden og den regionale stabilitet.

Det samme gælder Syrien, hvor den endnu ikke er amerikanske baser, men hvorfra en større trussel mod Israel,

den mellemøstlige stabilitet og resten af verden jo udgår. Nu hvor truslen fra Irak er fjernet er det jo kun naturligt, at det amerikansk-israelske blik rettes mod både Iran og Syrien.

Nyordningen af Mellemøsten er i fuld gang. Også i forhold til det besatte Palæstina, hvor USA og Israel er i færd med at manøvrere Arafat ud af spillet med et 'demokratisk' regimeskift under besættelsesmagternes geværløb.

Besættelsen af Irak var netop en 'befrielse', hvis man skal tro de krigsførende besættelsesmagters propaganda, den danske indbefattet. Til 'bevis' havde man medbragt en lejehær af eksilirakere, som organiserede både

plyndringer og 'jubelscener'. Krigen mod Irak blev kortvarig, ligesom i Afghanistan. Besættelsen bliver dermed imod lang.

Der er fortsat mange uafklarede spørgsmål om, hvorfor Irak-krigen blev så kort, og ikke mindst, hvorfor Bagdad faldt så 'let'. At den irakiske hær blev udsat for det kraftigste luftbombardement, der nogensinde har ramt en hær, er givet. Men den ventede kamp om Bagdad udeblev. Republikanergarden kapitulerede tilsyneladende. Forræderi? Det vil alt sammen blive klart. Saddam Hussein-regimet er brudt sammen, men tilsyneladende er Saddam selv stadig i live – og i færd med en Osama.

Uanset deres holdning til Saddamstyret kæmpede patriotiske og antiimperialistiske irakere – med ryggen mod muren og forrådt af verdenssamfundet – tappert mod en rasende over-

legen og brutal invasionsstyrke. Udfaldet var givet på forhånd.

Men intet tyder på, at dannelsen af et marionetregime og konsolideringen af besættelsen af Irak kommer til at gå så 'nemt' som i Afghanistan. Den amerikanske militæradministration ledt af ex-generalen Jay Garner er begyndt at fungere, planerne for udlicitering af olien, givtige 'genopbygnings-' og privatiseringsprogrammer er parate. Under forsæde af den tidligere amerikanske guvernør i Afghanistan Zalmay Khalilzad indkaldte USA til et møde mellem amerikanskstøttede oppositionsgrupper i den sydirakiske by Nasiriyah, der fastlagde et program for den kommende kollaboratørregering, hvori skumle skikkelser som den dømte banksvindler Ahmed Chalabi, krigsforbrydergeneralen Nizar Al-Khazraji og lignende skal indgå. Planen for en 'irakisk overgangsadministration' ser således ud:

- Hvert af de ca. 20 ministerier skal ledes af enten en civil eller militær amerikaner

- Hver minister skal have to amerikanske viceministre og otte amerikanske rådgivere

- Hvert ministerium skal have otte irakiske rådgivere, heraf fire eksilirakere og fire fra Irak.

Helt har det dog ikke kunnet skjules, at det irakiske folk protesterer mod besættelsen og forlanger besættelsesmagterne ud. Den folkelige massemodstand mod den amerikanske besættelse og forsøget på at påtvinge Irak et lakajregime er ved at komme til udtryk. Efter den uhammede plyndring og anarkiet, der blev sluppet løs af besættelsesmagten og som terroriserede den brede irakiske befolkning, bliver dannelsen af den amerikanske militæradministration og forberedelsen af et lakajregime mødt med demonstrationer og talrige folkelige protester.

Den irakiske modstandskamp fortsætter – og det samme gør den globale kamp mod det amerikanske verdensherredømme.

Det amerikanske flag over Saddam

Af Klaus Riis

Amerikanske soldater klatrede op på den store statue af Saddam Hussein i Bagdads centrum og lagde Stars & Stripes omkring hovedet. Et øjeblik af sejrherretriumf. Kort efter blev det erstattet af et irakisk flag. For det amerikanske flag skal gemmes væk - for nuværende. Den ny kolonimagt vil skjule, hvem der dikterer lov & uorden i Irak - og opretholde skuespillet om, at den kommer som befrier for det irakiske folks skyld.

Verden og irakerne ved, at de kommer for at røve den irakiske olie, for at lukrere på undertvingelsen af irakerne, for at etablere den dødbringende amerikansk-israelske nyordning i Mellemøsten.

Rosset i Bagdad, den principløse pøbel, organiserede jubelsange til Den Store Hvide Høvding - og fik lov til at plyndre, som de ville i byen. Det samme er sket i Basra, efter at forsvaret brød sammen over for en overmægtig fjende, talløse ofre, sult, tørst og ubeskrivelig nød ...

Den vestlige propaganda viser jubel-scener med et fåtal af karakterløse irakere, organiseret af medbragte lejesoldater - men ikke de dræbte, ikke de sårede fra de amerikanske og britiske nedslagtninger, ikke det store flertal af almindelige irakere, der holder sig væk fra besættelsesmagtens iscenesatte triumftog, der er en nøjagtig kopi af, hvad nazisterne organiserede overalt, hvor de kom frem som 'befriere' fra 1939 og et par år frem.

Der er ingen grund til ikke at tro, at den 9. april 2003 ikke var et vendepunkt, hvor Saddam-regimet faldt, og hvor krigen forvandlede sig til en besættelse. Symbolsk nok for Danmark: I 1940 blev Danmark besat på den dag. I 2003 blev det officielle Danmark besættelsesmagt.

Det er et moralsk fald af dimensioner. Fem år senere var Danmark atter frit. Vi håber, at Danmark og dens

imperialistiske allierede ikke holder som besættelsesmagt i Irak så længe.

For irakerne ligger der både onde dage, onde måneder og onde år foran dem. Saddams militærregime bliver nu afløst af et amerikansk militærdiktatur, nødtørftigt 'civiliseret' med eksgeneralen Jay Garner i spidsen.

Danmark er med i svineriet. Erik Scavenius' arvtager på posten som dansk udenrigsminister, Per Stig Møller, meddeler følgende:

"Regeringen har taget imod det amerikanske tilbud om at placere en medarbejder i general Garners kontor, der forventes at få en central rolle i administrationen og genopbygningen af Irak, når den nuværende militære fase er overstået."

Den underordnede landshøvding i den ny irakiske militæradministration hedder Henrik Olesen og bliver 'fortrop og leder af den kommende' danske del af administrationen.

En ny dansk Renthe-Fink, direkte underlagt Den Store Hvide Høvding og hans generaler. Lakajernes lakaj.

Den symbolske indtagelse af Bagdad (det kan stadig tage nogen tid, før amerikanerne har etableret fuld kontrol over byen og landet) er allerede blevet fejret som en storslået triumf for den amerikanske fascistiske krigsminister Rumsfeld og hans generalers lynkrigsstrategi, som er en opdateret udgave af

Hitlers militærtænkning: aggressoren og erobrerens.

Den amerikanske triumf vil imidlertid ikke formindske modstandsviljen hos de patriotiske irakere eller i den arabiske verden som helhed. Det angloamerikanske imperium i det 21. århundrede vil blive imødegået fra hele den arabiske verden - og fra alt progressivt i verden.

Irak-krigen er led i, hvad repræsentanter for den amerikanske herskerklasse selv kalder 'Den 4. verdenskrig', og som de erklærer vil vare i årevis, eller i årtier. I løbet af disse år vil irakere, arabere og alle andre kræfter lære at udforme den styrke og den organisation, som vil bringe de amerikanske verdensherskerdrømme til fald, og som vil tage deres kollaboratører med i faldet.

Fra Rundetårn og en række andre steder i København og resten af landet dalede der i dag små papirlapper ned over de våde gader. Oven på en proklamation på gebrokkent dansk kunne man læse:

OPROP!

**Til Danmarks soldater
og Danmarks folk!**

DANMARK ER I KRIG!

9. april 2003

**Danmark har erklæret krig mod
Irak**

**Unge mod krig mener, at krig og
besættelse fører
til ødelæggelse og afmagt,
frem for frihed og fred.**

**Vi opfordrer til at stoppe krigen nu,
Vi kræver bøger frem for bomber!**

På bagsiden var tilføjet:

**NÅR URET BLIR RET
BLIR MODSTAND EN PLIGT!**

*Ved Bagdads fald
Netavisen 9. april 2003*

De amerikanske høges triumf

Af Klaus Riis

To dage efter den såkaldte 'befrielse' af Bagdad var der udløst kaos i hele landet. Plyndringer af hospitaler, FN-lagre, offentlige bygninger af enhver art foregår under besættelsesmagternes øjne og med deres accept.

En artikel i Financial Times fra den 8. april med titlen 'Amerikansk-støttet militær terroriserer by' fra 'befrielsen' af Najaf beskriver modellen for det, der skete: Plyndringerne gennemføres af 5. kolonne-folk for at terrorisere irakerne:

'Hay Al Alsar, i udkanten af Najaf, Irak, var glade over at slippe for Saddams Hussein's Baath-partis styre, da byen blev undervunget af amerikanske styrker i sidste uge. Men de se ud til at være lige så rædselsslagne, om ikke mere, over deres ny herskere - en ret ukendt irakisk militær, der bakker op af amerikanske specialstyrker og indloget med hovedsæde i et bygningskompleks i nærheden.

Den irakiske Koalition for National Enhed (ICNU), som dukkede op i byen i sidste uge på køretøjer fra de amerikanske specialstyrker, er begyndt en hensynsløs udplyndring og terrorisering af nabolaget, ifølge de fleste beboere.

'De stjæler og stjæler', sagde en mand der bor i nærheden af Medresa al Tayif-skolen, som navngav sig som Abu Zeinab: "De truer os med at sige: Vi er med amerikanerne, I kan ikke gøre os noget".

De 7000 irakiske lejesoldater, som blev trænet i Ungarn op til krigsudbruddet, fungerer nu som amerikanske Hipo-korps.

Det samme mønster blev gentaget i Bagdad og over hele Irak, og det var ikke tilfældige udbrud af hadet til Saddams styre, som propagandaen vil have os til at tro. Det var systematisk terror mod den irakiske befolkning for at få den til at acceptere besættelsesmagten og opgive enhver modstand.

Civilt blodbad

Det er for længst blevet afsløret, hvordan den globale transmitterede medieaktion tirsdag den 9. april, da Saddams statuen på Fardus-Pladsen blev væltet af amerikanske styrker og irakiske leje-

Et af de talløse civile ofre for 'befrielsen' af Bagdad

soldater, var et stort fupnummer. Oversigtsbilleder af pladsen, bl.a. fra Reuters, viser, at der højst var et par hundrede mennesker til stede: amerikanske marinesoldater, internationale pressefolk og nogle håndfulde medbragte irakiske lejesoldater.

Pladsen var spærret af amerikanske tanks, og udenfor blev civile irakere beskydt. Dr. Geert van Moorter fra det belgiske lægehold i Bagdad fortalte den virkelige historie om den 9. april: 'I dag har vi været meget klart vidner til, hvordan denne såkaldte 'befrielse' rent faktisk er et blodbad, med tallose civile ofre'. Ofrene var så talrige, at Bagdads hospitaler, der mangler alt, opgav at tælle dem.

Bagdads hurtige fald har vakt undren. Langt mindre befæstede byer overgav sig først efter langt større modstand. Selvom de amerikanske bombardementer har været effektive, har der været nok soldater. Tilsyneladende blev Saddams Husseins specialstyrker ikke beordret i kamp. Den spredte modstand også i dagene efter Bagdads fald kom ikke derfra. Denne kendsgerning har fået forskellige kommentatorer til at rejse spørgsmål om der i 11te time blev indgået end studehandel mellem USA og nogle irakiske hærledere.

Bombningerne af den irakiske hær har været massive. Aldrig tidligere er nogen hær blevet så massivt bombarderet. Dette kan være et element i forklaringen på den udeblevne modstand. De militære tab har været meget store - men det er også en kendsgerning, at langt færre irakiske soldater overgav sig end amerikanerne havde regnet med. Hvad der virkelig er passeret, vil

først stå klart senere.

Høgenes triumf

Den israelske fredsaktivist Uri Avnery har belyst konsekvenserne af krigsherrenes sejr:

"Efter afslutningen af fjendtlighederne i Irak vil verden blive stillet over for to afgørende fakta:

For det første, at de amerikanske våbens kolossale overlegenhed kan slå ethvert folk i verden, hvor tappert det end er.

For det andet, at den lille gruppe, som indledte denne krig - en alliance af kristne fundamentalister og jødiske neokonservative - har vundet stort, og fra nu af vil den kontrollere Washington ret grænseløst.

Kombinationen af disse kendsgerninger udgør en fare for verden, og især for Mellemøsten, de arabiske folk og for Israels fremtid. For denne alliance er en fjende af fredelige løsninger, fjende af arabiske regeringer, fjende af det palæstinensiske folk og særligt et fjende af fredskræfterne i Israel.

Den drømmer ikke bare om et amerikansk imperium, i stil med det romerske, men også om et israelsk mini-imperium under det ekstreme højres og bosætternes kontrol. Den ønsker regimeskift i alle arabiske lande. Den vil skabe permanent kaos i regionen, hvis konsekvenser det er umuligt at forudse.

Dens åndelige verden består i en blanding af religiøs fanatisme og nøgne materielle interesser, en overdreven amerikansk patriotisme og højreorienteret zionisme.

Dette er en farlig blanding. Det er Ariel Sharons ånd, som tegner det - en mand som altid har haft storslåede planer for at ændre regionen, med en blanding af skabende fantasi, uhæmmet chauvinisme og en primitiv tro på rå magt.'

Et af resultaterne af krigen vil være underskrivelsen af en 'fredsaftale' mellem Iraks ny herskere og Sharons Israel - på palæstinenserens bekostning. Og en konsekvens er, at udsigterne til en virkelig selvstændig palæstinensisk stat ligger begravet i det irakiske ørken-

sand eller de søndebombede bygninger i de irakiske byer.

Ulovlig krig bliver ulovlig besættelse

Det amerikanske militærstyre med den tidligere general Jay Garner som særlig oversherif for Irak er i færd med etablere sig.

Hans mission hedder Forsvarsministeriets Kontor for Rekonstruktion og Humanitær Bistand til Irak (ORHA) og arbejder direkte under lederen af den amerikanske centralkommando general Tom Franks, som i dag er den øjeblikkelige hersker over Irak, og den person, som er ansvarlig for, at besættelsesmagten overholder Geneve-konventionerne over for den besatte irakiske befolkning.

Irak skal deles i tre zoner af en midler-

tid 'civil' administration med Garner i spidsen. ORHA skal sikre humanitær bistand, arbejde for Iraks genopbygning og forberede en midlertidig regering af irakere på et senere tidspunkt. Garner - en af Ronald Reagans favoritgeneraler - er kendt for sine nære forbindelser til Israel og den zionistiske lobby i USA. En anden hovedskikkelse bliver den tidligere CIA-direktør James Woolsey, også kendt for sine gode forbindelser til Israel.

Den nuværende situation af kaos og magtkampe er et hæsligt spil, som involverer muligheden for adskillige mindre borgerkrige og væbnede opgør. Inden- og udenlandske kræfter manøvrerer for at bringe sig i stilling til at få indflydelse på fordelingen af rovet, fra den irakiske olie til magten i det kommende 'demokratiske Irak', styret af

USA og Israel. Foreløbig har USA og dens tre krigsførende allierede vundet en stor 'sejr' og sætter dagsordenen i den kommende tid.

En beskidt ulovlig krig er gået over i en beskidt og ulovlig besættelse og en blodig 'fred'. Dem der betaler for det hele er det store flertal af irakere, som kommer fra asken i ilden.

I Donald Rumsfelds omhyggeligt indstuderede tale til verden ved den iscenesatte nedrivning af Saddam-statuen sagde han: *'Saddam Hussein indtager nu sin retmæssige plads ved siden af Hitler, Stalin, Lenin, Ceaucescu i de mislykkede brutale diktators pantheon.'*

I mere end én forstand er dette ikke nogen heldig formulering. Pantheon er et smukt ovalt tempel til Roms guder - og betyder nu en bygning, hvor en nations store skikkelser begravnes eller har mindesmærker. Hvis Saddam dør i kampen mod besættelsesmagterne vil han for altid leve i et pantheon af antikolonialistiske irakere - på trods af hans brutale fortid som et CIA-skabt kreatur og undertrykker af det irakiske folk. Overlever han fysisk i eksil vil han for altid være død.

Rumsfelds sidestilling af Lenin og Stalin med Hitler er ikke en tilsnigelse. Men Lenin og Stalin var hverken 'mislykkede' eller 'brutale diktatorer'. De døde faktisk som sejrherre: Lenin som Oktoberrevolutionens og socialismens skaber - Stalin som opbyggeren af en socialistisk verdensmagt og Hitlerfascismens banemand.

Sammenligningen med Ceaucescu er derimod ikke helt ved siden af. Han var i en periode en feteret skikkelse i den vestlige verden. Blandt andet modtog han den danske elefantorden. Så blev han overflødig - og der er intet så overflødigt i verden som USA's kasserede marionetter.

Også Hitler passer ind et sted: Både hvad angår lynkrigskonceptet baseret på teknologisk overlegenhed og teorien om 'forebyggende krige' som et påskud for røverkrig - og i den velorganiserede gigantiske og verdensomspændende løgnepropaganda ser Rumsfeld og de amerikanske høge ud til at have lært af Hitler. De gentager ham i al fald - på nogle punkter overgår de ham.

Netavisen 11. april 2003

STOP USA's TERRORKRIG!

**RØD 1. MAJ
i MUNKEMOSE**

INGEN BLOD FOR OLIE!
STOP KRIGEN OG BESÆTTELSEN AF IRAKI
Iraks fremtid skal bestemmes af Irakernes!
TRÆK DE DANSKE TROPPER HJEM NUI

**DEMONSTRATION FRA
KONGENS HAVE KL. 12.00**

MUNKE MOSE FREM TIL KL. 17.00
Hanane Gheith, Palæstinenser i Odense
Eric Skytte, Fagligt Netværk Mod Krig
Peter Kofod, Menneskeskjold fra Bagdad
Jan Nielsen, APC-Fyn
Leif Sendergaard, Ingen Krig Mod Irak - Odense
Lasse Nerbo, Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund

UNDERHOLDNING:

Eylem & Frederik
Rosinante
Capau

Arr.: "Rød 1. Maj Komiteen" e-mail: roed_maj_munkemose@mail.tele.dk

Demonstration mod stilheden

Af Palæstina Fredsvagter

På godt to år er henved 2000 palæstinensere blevet dræbt og mere end 20.000 såret af den israelske besættelsesmagt. Den er nu også begyndt at dræbe vidnerne til mordet på Palæstina.

Søndag d. 16. marts i år blev fredsvagten Rachel Corrie fra USA dræbt, da en israelsk soldat kørte hende over med en bulldozer i Rafah, Gaza.

Lørdag d. 5. april blev fredsvagten Brian Avery fra USA skudt i ansigtet på en tom gade i Jenin på Vestbredden. Han overlever men afventer komplicerede operationer.

Fredag d. 11. april blev fredsvagten Tom Hurndall fra England skudt i nakken af en israelsk snigskytte og dræbt, da han ville følge nogle børn i sikkerhed i Rafah, Gaza.

Søndag d. 20. april blev fire palæstinensere og over 40 såret under et israelsk angreb med 35 tanks i byen Rafah, Gaza.

Mellem september 2000 og december 2002 er ifølge palæstiensisk Røde Halvmåne 1926 palæstinensere drøbt og 21240 blevet såret i de besatte områ-

ISM har tidligere afholdt mindehøjtidelighed i Rafah. Her lægger fredsvagter blomster på israelske kampvogne en uge efter drabet på Rachel Corrie.

der. Ifølge det israelske udenrigsministerium er der i den samme periode dræbt 691 og såret 4908 israelere.

Til trods for dette høres ikke omverdenens råb om fred.

Tirsdag 22 april, kl 11 (lokal tid) arrangerede vores samarbejdspartner International Solidarity Movement (ISM) en demonstration i Rafah, Gaza mod den israelske hærs fortsatte drab på ubevæbnede civile. Der demonstreres mod

drabene på børn. Der demonstreres mod nedrivninger af huse og bombardementet af FN's fødevarerlager i Gaza. Der demonstreres mod drabene på internationale fredsvagter. Der demonstreres mod krigens vanvid og omverdenens fortsatte stilhed.

Palæstina Fredsvagter

Bent Erik Krøyer
20 81 88 32

Øjenvidenskildring af drabet på Rachel Corrie:

http://www.palsolidarity.org/rachel_Joedetails.htm

Grafisk beskrivelse på beskydningen på Brian Avery:

<http://www.palsolidarity.org/writings/jeninshootingmap.htm>

Om beskydningen på Tom Hurndall:

http://www.palsolidarity.org/writings/12Apr03_GazaRafahISM.htm

Pensionen liberaliseres yderligere

De vældige formuer, som udgøres af alle former for pensionsopsparing, er sat til liberalisering
- Private snydes, siger de engelske erfaringer.
Lærdommen fortæller også, at regeringen ikke kan holde fingrene væk.

VK-regeringen har sat fokus på de 1.500 milliarder kroner, der bugner i pensionselskabernes lommer, men på papiret tilhører de ængstelige borgere, der ønsker at sikre deres alderdom. Ifølge regeringen skal opsparene have frit valg (på alle hylder), når det handler om at placere "egne" midler. Valgene begrænses til at vælge, hvilket selskab der skal forvalte den opsparede formue. De titusinder, som i hverdagen går og sukker efter at få udbetalt pengene NU, får blot en lang næse.

Regeringens ærinde er nemlig at liberalisere markedet, så formuerne spredes. Derfor raser pensionselskaberne også over regeringens hurtige beslutning om at sætte forslaget til behandling i Folketinget. Direktør i Industriens Pension, Erik Adolphsen, der administrerer arbejdsmarkedspensioner for 310.000 lønmodtagere, er forbløffet:

- Det er en underlig fremgangsmåde, og vi håber da, at regeringen ikke har lagt sig helt fast, før vi får en mulighed for at give vores besyv med, udtaler han til Danmarks Radio.

Hvorvidt udgangen bliver, at pensionselskabernes profitter bliver antastet, er endnu for tidligt at spå om – og næppe sandsynligt. Det er til gengæld sikkert, at lønmodtagerne er udset til at miste penge ved liberaliseringen. Modellen blev nemlig vedtaget i Storbritannien under Thatchers periode i 80'erne. Erfaringerne er absolut værd at notere sig:

- Mange private blev snydt af smarte sælgere fra private pensionselskaber, lyder advarslen fra Alan Pickering, der i dag er rådgiver for den britiske regering i pensions spørgsmål.

Snyderiet blev bragt for det engelske retssystem, som endnu ikke har afslut-

tet sagerne, men de nederste retsinstanser har måttet give klagerne medhold.

- Pengene ligger bedst i borgernes lommer!

Således udtalte 80'ernes danske statsminister, Poul Schlüter (K), hvilket udløste stor begejstring blandt mange naive sjæle, der troede, han mente det alvorligt. Kort efter vedtog Folketinget regeringsforslag – populært kaldet "Kartoffelkuren". Danske familier måtte bogstaveligt talt nøjes med kartofler til aftensmad, hvis de skulle klare skærene. Konsekvensen var blandt andet, at utallige måtte forlade ejerboligen til fordel for kreditinstitutternes profitter af tvangsauktionen.

Siden slutningen af 80'erne er den danske befolkning blevet pisket til at indbetale til pensionsopsparing:

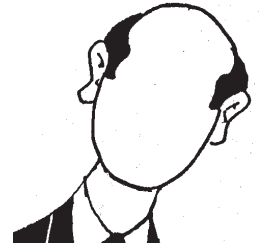
- Så ligger pengene da i egne lommer, er den naturlige reaktion oven på de skiftende regeringers udsagn om, at samfundet ikke har råd til at forsøge den ældre generation. De faglige topledere har siden 1987 tvunget flertallet af danske lønmodtagere ind i en arbejdsmarkedspension. Herudover er alle lønmodtagere tvunget ind i Arbejdsmarkedets Tillægs Pension (ATP), Den Særlige Pensionsfond (SP) og Den Midlerti-

dige Pension (DMP). Andre har frivilligt tegnet pensionsopsparing eller suppleret de tvungne.

Den samlede formue på 1.500 milliarder kroner er 10 (ti) gange så stor som Den Sociale Pensionsfond (DSP), som blev etableret i 1970 og betød, at alle lønmodtagere var tvunget til at indbetale til frem til 1981. Fonden blev øremærket til indbetalerne, der skulle få gavn af midlerne ved deres pensions påbegyndelse. I dag lyder formuen på omkring 150 milliarder kroner, men pensionisterne venter stadig på deres tillægspension. Renterne af formuen bliver og er blevet brugt af de skiftende regeringer siden midten af 80'erne til at dække statsunderskuddet.

Den ufattelige store formue på 1½ tusind mia. kr., som pensionselskaberne i dag scorer profit på at administrere, ligger lige for næsen af landets finansminister. Det er kun et spørgsmål om, hvilke hjul han vil skrue på for at få snablen ned i denne for statskassen så forløsende formue.

-gri

Skolepraktik skæres ned

Arbejdsgiverne har længe ladet skolepraktikken for de lærlinge, som ikke har fået en læreplads stillet til rådighed, stå for had. Da stormen lagde sig, havde regeringen besluttet at nøjes med en reducere af ordningen: Antallet af skolepraktikpladser skæres.

Ordningen er ikke synderlig populær blandt lærlingene, der hellere så en regulær læreplads i det pulveriserende erhvervsliv, hvilket også giver bedre chance for et efterfølgende som svend, men ikke desto mindre er ordningen for over 10.000 unge sidste redningsplanke for ikke at ryge helt ud af systemet.

Der er nu indgået politiske forhandlinger om indholdet af en flerårig aftale for erhvervsskolerne, hvori LO og DA's anbefalinger indgår.

Mens DA ønsker nedskæringer over en bred kam, peger LO på at forøge statens midler til arbejdsgiverne for at dække udgifterne til lærling i de første fire måneder, samt en reducere af praktiktiden, hvilket næppe stille de nyudlærte svende i skolepraktik bedre i konkurrencen med de lærlingeuddannede.

Erhvervsskolernes ElevOrganisation (EEO) er utilfredse med såvel DA's som LO's udspil. Formand Martin Nielsen er blandt andet utilfreds med DA's krav om en reducere af elevernes løn:

- Det kan vi ikke acceptere. Glem ikke, at det er mangelen på praktikpladser, der er problemet. Det er ikke eleverne, udtaler han til Fagbladet.

-gri

Hver fjerde arbejder sort

Forøget skattetryk kombineret med stærkt stigende brugerbetaling for stadig dårligere service sætter sine spor: Aldrig nogensinde tidligere er skattevæsenet blevet unddraget så mange skattekrone.

- *Betal din skat med glæde,*

lyder et årtier gammelt slogan: Du får jo selv glæde af pengene, når du kommer på sygehus, alderdomshjem osv. Det viser sig imidlertid, at stadigt flere er utilfredse med magthavernes skattesystem.

I dag udfører hver fjerde dansker sort arbejde. Det er specielt de yngre årgange. Blandt de unge i alderen 18-19 år udfører hver anden sort arbejde, mens det er hver tredje i alderen 20-29 år. Herefter aftager hyppigheden af sort arbejde i takt med alderen, oplyser Rockwool Fonden, der har lavet en undersøgelse baseret på interviewet med et bredt udsnit af danskere. Rockwool Fondens Forskningsenhed har anslået, at den danske stat mister værdier svarende til beskatning af 15 milliarder kr. pr. år. Hvis arbejdet blev udført på normal vis, ville det repræsentere en værdi på omkring 25-28 milliarder kroner.

Årsagen til stigningen i månearbejdet er simpelt nok. Dels er skattetrykket stigende på trods af konstante løfter om det modsatte. Dels er brugerbetaling konstant stigende i omfang, ligesom priserne på de offentlige ydelser også stiger. Endeligt vokser bevidstheden om uretfærdigheden i det danske skattesystem, hvor rige undgår beskatning, mens fattige fratages stadigt flere fradrag.

Danske politikere og medier karakteriserede forskellige træk i forbindelse med sammenbruddet i den østeuropæiske blok som sygdomstræk i samfundet. Det hed sig blandt andet, at den store mængde af sort arbejde og sortbørshandel var to tydelige sygdomstræk i den "socialistiske" økonomi.

Betragtningerne var helt korrekte.

Stadig mere sort arbejde

Problemet er blot, at de samme to sygdomstræk er tiltagende i den vestlige kapitalistiske økonomi – ligesom de stadig er en kendsgerning i de "demokratiserede" samfund i øst.

Et tredje åbenlyst sygdomstræk, de østeuropæiske lande blev kritiseret for, var de tomme hylder og køerne uden for butikkerne. Det samme træk med modsat fortegn gør sig gældende i langt de fleste kapitalistiske økonomier i dag. Her bugner butikkerne af varer, som befolkningen ikke har råd til at købe. Det betyder, at virksomhedernes varelagre ikke afsættes, hvorfor der er opstået en krise på grund af en overproduktion, der er et konstant tilbagevendende træk ved kapitalismen. Her ved opstår massefyringer og -arbejdsløshed.

Rockwool Fonden er tydeligvis ikke ude med et budskab om at retfærdiggøre skattesystemet, endsigse sænke skattetrykket for de fattige. Fondens ærinde med undersøgelsen er klart nok at indlede en heksejagt på "natarbejderne". Økonom i Fonden, Gunnar Viby Mogensen, udtaler således til *Urban*:

- Det er langt mere respektabelt at snyde i skat end at stjæle fra sin arbejdsplads. Undersøgelser af danskernes moral omkring skatten har ikke ændret sig siden 1950'erne.

Vi lader udtalelsen stå et øjeblik.

-gri

Krig koster job

Grundfos i Bjerringbro fyrer 250 timelønnede i produktionen på grund af krigen i og besættelsen af Irak. Fyringerne begrundes som følge af svigtende afsætning til landene i krigszonen: Saudi Arabien, Dubai, Tyrkiet og Grækenland samt det vigtige amerikanske marked.

Det er en uomtvistelig kendsgerning, at danske lønmodtagere kommer til at betale for krigen i Golfen, men det er samtidig et åbent spørgsmål, hvorvidt det er et svigtende marked i krigszonen, eller hvorvidt Grundfos' ledelse blot benytter det som en dårlig undskyldning.

Det er i hvert fald en kendsgerning, at Grundfos gennem længere tid har produceret til lager med ansættelsesstop til følge.

LM Glasfiber massefyrer

Nu er den gal igen. I marts gennemførte verdens største producent af vindmøllevinger – LM Glasfiber i Lunderskov – en massefyring af 70. I december fik 137 fyresedlen. I sidste uge stod så 450 yderligere andre for skud. De fleste af dem timelønnede. Fyringerne fordeles på tre geografisk forskellige beliggende fabrikker.

Der foregår i øjeblikket forhandlinger, men SiD-formanden i Vamdrup, Egon Nissen, tror ikke på, at de kan reducere antallet af fyrede.

Hver fjerde i byggeriet uden arbejde

Arbejdsløsheden i byggeriet er på et år steget 20 pct. Hver fjerde går ledig. Alene i SiD's rækker i byggeribranchen går 13.555 arbejdsløse. Generelt i SiD har der på et år været tale om en 20 pct. stigning i antallet af ledige. I byggesektoren er udsigterne til forbedringer i konjunkturerne heller ikke for gode. Dansk Byggeri har netop offentliggjort en konjunkturanalyse, som fastslår, at tilbagegangen i byggeriet vil fortsætte både i år og næste år.

Det skyldes primært et stort fald i anlægsaktiviteten, mens boligbyggeriet angives til at stige.

Maleraktion:

Lars og Rune fortsat varetægtsfængslede

Københavns Byret forlængede den 15. april varetægtsfængslingen af de to maleraktivister, den 23-årige Lars Grenaa og 22-årige Rune Eltard-Sørensen, med 14 dage.

De har siddet fængslet siden aktionen i folketinget den 18. marts, hvor de med en symbolsk aktion overhældte statsminister Anders Fogh-Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller med rød maling, da de skulle annoncere regeringens beslutning om at gøre Danmark til deltager i en ulovlig krig.

Anklageren havde krævet en forlængelse med 27 dage, fordi de to aktivister fra Globale Rødder skal have en 'hård dom', der kan sende et 'signal' til offentligheden om, at en sådan aktion ikke ville blive tolereret. Forsvareren Hanne Reumert krævede øjeblikkelig løsladelse og argumenterede med henvisning til en række sager mod 'embedsmænd i funktion' - bl.a. politifolk, der var angrebet med to meter lange fanestænger - som

ikke havde medført langvarig varetægtsfængsling.

Dommeren begrundede den fortsatte varetægtsfængsling i to uger med sagens 'grovhed', 'alvorlige karakter' og 'hensyn til retsfølelsen'. Hun mente, at den ville medføre en dom på mere end to måneders fængsel.

De to ministerdekoratorer blev straks sendt tilbage til Vestre Fængsel. Uden for domhuset blev de to aktivister hilst af en større gruppe aktivister fra Globale Rødder og DKU.

Både forsvarer og anklager straks appellerede kendelsen til landsretten., der

den 16. april stadfæstede afgørelsen: varetægtsfængsling foreløbig frem til 29. april.

Anklagemyndigheden går efter en langvarig frihedsstraf, når retssagen begynder den 27. maj. Den ønsker en dom for, at aktioner af denne ikke-voldelige type mod politikere skal straffes hårdere end fysisk vold mod f.eks. betjente. Og først og fremmest vil den have statueret et eksempel over for antikrigsbevægelsen om, at et krigsførende land som Danmark ikke vil tolerere civile ulydigheds-aktioner.

De to aktivister har modtaget hundredvis af støttehilsener fra alle hjørner af verden, der bakker op om kravet om øjeblikkelig løsladelse af de to politiske aktivister.

Flere oplysninger findes på Stop Terror-krigens malerkampagnehjemmeside
www.stop-terrorkrigen.dk

Mailadresse:
malerkampagnen@mail.tele.dk

Kære fredsaktivister og ministerdekoratorer

Til
Lars Grenaa
Rune Eltard Sørensen

Medlemsmødet i Aktive Modstandsfolk d. 31.marts 2003 har enstemmigt besluttet at sende jer denne solidaritetshilsen med ønsket om, at I kan udholde at savne håndtag på den ene side af døren, selv om det kan være uvant og hårdt.

I kan glæde jer over megen sympati. Titusinder og millioner deler jeres opfattelse og viste det ved de omfattende magtfulde demonstrationer overalt i verden. Vi drejede den historiske film tilbage og genoplevede, hvorledes vi stillet over for en mur af politiske opportuniste kunne rejse en folkelig storm og feje kollaboratorerne af banen. Den berømmelige 29. august 1943 måtte de slukøret trække sig ud i kulissen. Folket fyrede "sin" regering.

Det var modstandskampen med dens dristige sabotager, som gav Danmark adgangsbillet til de Forenede Nationer. Vi protesterer imod USA's og mr.

Foghs sabotage af denne fredsorganisations formål og forskrifter. De har kastet vrage på folkeretten og erstattet den med magtens "ret". For første gang i umindelige tider har de kastet Danmark ud i en krig, der er ulovlig og påfører det irakiske folk nye lidelser. Hverken Iraks eller andre landes problemer løses ved bomber. Hvert enkelt lands indre anliggender må afgøres af hvert enkelt folk og uden indblanding fra udenlandske ledere, der stræber efter det politiske, økonomiske og militære verdensherredømme.

Det er beskæmmende, at 61 af Folketingets 179 medlemmer har valgt krigens og krigsforbrydelsernes vej og har taget hele befolkningen som gidsler i dette historiske fejlgreb. Det minder også om besættelsestiden. Vi vil medvirke til at holde dem fast ved ansvaret.

Lyt ikke til de falske venner i bl.a. "listen", der har fået "demokrati" galt i halsen, og som fordømmer jeres dristige antikrigsmarkering, der gjorde det andet Danmark kendt verden over. I skal ikke vente "retfærdighed" i det

hævntogt, der er indledt imod jer. Vi rækker jer hånden og forsætter modstanden, til krigens brand er slukket.

Aktive Modstandsfolk
Frede Klitgård, formand

Rød Valgalliance,
Norge:
Dansk støtte til
Irakkriegen en skam

Fra Rød Valgalliance (RV), Norge, er kommet følgende hilsen til Lars og Rune

Rød Valgalliance sender dere en hilsen.

Den danske regerings støtte til krigens er en skam.

Vi kræver deres øjeblikkelige løslatelse.

Kameratslig hilsen
Rød Valgalliance i Norge

Ingen krig mod Irak: Løslad Lars og Rune nu

Ingen Krig Mod Irak protesterer imod varetægtsfængslingerne af de to aktivister Rune Eltard- Sørensen og Lars Grenaa.

Vi kræver dem øjeblikkelig løsladt.

København den 14. april 2003

Åbent brev til Lars og Rune fra DKU

Kære kammerater

Vi ved, at I holder hovedet højt, at I ikke lader jer fortvivle over endnu engang at opleve statens hetz mod den aktive krigsmodstand. Forlængelsen af varetægtsfængslingen med 14 dage vil ikke slå jer ud. Derimod udstiller det blot vores regimes falskhed. I Danmark belønnes den, der er villig til at myrde uskyldige civile, mens dem, der protesterer, straffes hårdt.

Verden over har krigsmodstandere og fredselskere hørt om jeres handling. Overalt i verden tænkes der på jer, og overalt lyder harmen over den danske stats kriminalisering af fredsbevægelsen. Så sent som i går (mandag 14. april) blev der givet opbakning til jer fra en fredsdemonstration i Berlin.

Drømmen om en bedre verden, en verden uden udbytning, en verden, hvor det er mennesket, der bestemmer, og ikke de store multinationale selskaber, den drøm kan de ikke sætte bag tremmer. Vi ved, at den tid kommer, at den er på vej - og mennesker som jer viser vejen. Den vej, der kan føre til en bedre verden. Den verden vi længes efter, uden disse imperialistiske krige, en verden, hvor profit ikke er vigtigere end menneskeliv.

Sammen kan vi skabe fremtiden. Fremtiden er i vores hænder, og sammen skal vi bygge den.

DKU er stolte af, at der findes mennesker som jer i Danmark. Husk: "Når uret bliver ret bliver modstand til pligt."

15. april 2003

Regel nr. 1

'På gulvet - Bag Kassen' har i dette nummer fået et nyt og passende logo til en beretning fra en anden side af et politisk aktivistliv: Det tvungne ophold bag tremmer for en meget omtalt og populær maleraktion i folketinget.

Kl. er 7.00. En flok skrigende lortemåger har holdt et par hundrede fanger vågne i et godt stykke tid. Skrigeriet bliver afløst af lyden af en nøgle i celledørens lås. En vagt stikker hovedet ind og genoptager skrigeriet: "GODMORGEN".

Ti minutter efter er det om at være påklædt og klar. Døren åbnes på ny, og man kan nu, ved at placere sin plastikbakke på rullevoغن, få udleveret et morgenmåltid. Det er også ved denne morgensekvens, at man skal meddele, om man vil i bad, vaske tøj eller gøre rent.

Glemmer man at bede om ovenstående og anmoder om det senere, er det "bare ærgerligt - det er jo ikke noget hotel" (i tilfælde af, at fangen har glemt dette faktum i løbet af natten).

Da Peter allernådigst, på trods af at han har glemt at bede om lov til det på det rigtige tidspunkt, får lov til at gøre rent i sin celle af en "flink" vagt, får han sig en førstehånds oplevelse med fængselsvæsenets stupiditet.

Med udsigt til en ren celle går Peter i gang med at gøre klar. Jernbriksen slås op ad væggen og hans ejendele losses ind i skabet. Han henter kost, spand og rengøringsmidler og når lige at hælde sæben i spanden, da den "flinke" vagts kollega kommer forbi.

Hun gør Peter bekendt med, at han ikke har skrevet sig på til rengøring, og at han derfor skal stoppe. Han svarer, at hendes kollega har givet grønt lys for den ureglementerede rengøring. Vagten kommer derpå med et møpset: "Nå, så må det jo være i orden" og går videre.

Peter fortsætter arbejdet, men der går ikke mere end to minutter, før den "flinke" vagt står i døren. Hans kollega har nemlig i mellemtiden opsøgt ham og "sladret/brokket sig".

Peter får nu at vide, at han skal stoppe rengøringen, fordi "der er andre fanger, der har skrevet sig op!"

Dette forstår Peter godt og tilbyder villigt at aflevere kost og spand i den pågældende fængselscelle. Men nej, han får i stedet at vide, at de pågældende rengøringseffekter skal stilles på plads i rengørings-

rummet.

Da går det op for ham, at den "flinke" vagt lyver.

For at sikre reglementets fremtidige overholdelse har vagterne besluttet, at Peter (endnu engang) skal stifte bekendtskab med Regel nr. 1 i fængslet:

"Bare ærgerligt - det er jo ikke noget hotel!"

I tilfælde af, at han skulle have glemt dette ...

-lg

Breve til Rune og Lars sendes til:

**Rune Eltard Sørensen
eller Lars Grenaa
Postbox 701
2450 København SV**

Arbejderpartiet Komm

Arbejderpartiet Kommunisterne har i påskedagene afholdt sin 2. kongres – tre år efter stiftelsen. Den gjorde status over de betydelige resultater, der er blevet opnået i opbygningen af det 21. århundredes kommunistiske parti – og fastlagde ny opgaver for partiet i klassekampen og i partibygningen.

Det vedtog to hoveddokumenter "EN ANDEN VERDEN ER NØDVENDIG: STOP IMPERIALISMEN! SOCIALISMEN ER FREMTIDEN!" og "Arbejderpartiet Kommunisternes 2. kongres og de kommende opgaver" samt en række andre udtalelser og hilsener.

De vil alle blive offentliggjort i den kommende tid.

Kongressen valgte den ny Centrale Kontrolkommission og den ny Centralkomite. Denne genvalgte Dorte Grenaa som sin formand.

Dorte taler ved fredsdemonstration

En anden verden er mulig: socialismen!

Kommunistisk Politik har talt med APKs formand Dorte Grenaa om kongressen.

KP: - Hvad er det vigtigste der kom ud af APK's 2. kongres?

DG: - Den sidste kongres fastlagde programmet og principperne for det 21. århundrede kommunistiske parti. Og vi må jo sige at vi som parti blev kastet ud i dette århundredes voldsomme klassekamp med fynd og klem. Både den internationale og nationale klassekamp har udviklet sig utroligt hurtigt, og partiet har trods sin størrelse formået at kæmpe som kommunistisk parti midt i begivenhederne på baggrund af partiets analyser og politik.

Kongressen denne gang var i høj grad en arbejdskongres. Den fandt sted lige midt i denne skærpede klassekamp, vi lever i lige nu. Det danske borgerskab og den sorte Fogh-regering har valgt at gå med USA's imperialismens terrorkrig for verdensherredømme hele vejen og deltage politisk, økonomisk og militært i krigen og besættelsen af Irak. Fra minimalstat til slyngelstat – eller to sider af samme rådne sag. Mens flertallet af befolkningen og ikke mindst ungdommen har valgt at gå sammen med den verdensomspændende anti-krigs og antiglobaliseringsbe-

vægelse, der har udviklet sig.

APK har arbejdet meget aktivt i opbyggelsen af denne bevægelse både i Stop Terrorkrigen, Ingen krig mod Irak og andre anti-krigsgrupper. På kongressen opsummerede vi hele partiets erfaringer og perspektiverne for den videre udvikling. Det er svært at tage en ting ud og sige – det er den vigtigste beslutning, vi traf på kongressen – det er jo sammenhængende beslutninger omkring det videre arbejde.

Men jeg vil alligevel fremhæve betydningen af, at vi som kommunistisk parti ud af alle klassekampens daglige opgaver også er i stand til at komme med alternativet til imperialismens hærgen, død og krig – nemlig revolutionen og en socialistisk verden. Ikke som en trylleformel, men som et konkret og muligt alternativ. Det er ikke nok at ønske sig fred og retfærdighed, for det kan kun opnås gennem revolutionær klassekamp for at overvinde kilden, årsagen til krig, nød og uretfærdighed - selve imperialismen og dens samfundssystem.

Med det for øjne forbinder partiet sig også til det, der er den levende fremtid i bevægelsen selv og de mennesker der kæmper og skaber noget nyt ud af modstanden mod "den nye verdens ordens" hærgen.

KP: Er kongresser ikke bare noget lidt formelt og ord på papir?

DG: - Nu kan jeg kun svare for vores parti, der er den hverken formel i indhold eller form. Og vi står heller ikke i den situation, at der er tale om et parti med forskellige fraktioner, der strides eller skal laves kompromisser om. Enheden er skabt gennem diskussion og handling. I hverdagen kan den enkelte kommunist og den enkelte partiafdeling godt føle, at der uendelig mange opgaver, der skal sikres en løsning på at få klaret – og det er der også, når man som menneske og parti tager sit ansvar alvorligt. En kongres som den, vi lige har holdt, er med til at få synliggjort det stærke kollektiv, vi udgør, og sætte fokus på, at vi med kollektive løsninger kan endnu længere og rettet op på de svagheder, der er i arbejdet.

Vi har lagt vægt på arbejdet blandt ungdommen og opbygningen af en aktiv ungdomsorganisation – DKU. Det vil forsat være en vigtig side af partiets arbejde. De unge er fulde af revolutionær dristighed og udvikler deres egen stil ud af deres generations erfaringer. For både APK og DKU gælder det, at vi kan organisere langt flere nye mennesker end vi hidtil har gjort.

Det er en klar opfordring fra kongressen til alle dem, som ønsker at kæmpe mod krise, krig og reaktion – og for en revolutionær socialisme - at det gøres bedst sammen, i det kommunistiske parti.

kommunisternes 2. kongres

Stop krigsforbryderregeringen!

Udtalelse fra APKs 2. kongres

Anders Fogh og hans regering har lænket Danmark til den amerikanske imperialismes globale imperiebygning og globaliseringen, som gennemføres med militærmagt og et væld af økonomiske, politiske og propagandistiske midler.

Hans regering har samtidig virket for den amerikanske imperialismes interesser under opbygningen af Den europæiske Union, som har sine egne supermagtsambitioner.

Med deltagelsen i besættelsen af Afghanistan og den danske krigserklæring mod Irak og aktive deltagelse i en kriminel krig mod et land, som ikke har udgjort en trussel mod Danmark, har Fogh Rasmussen-regeringen forvandlet Danmark til et aggressorland og til en besættelsesmagt med det formål at sikre de danske monopoler krummerne fra de store røveres plyndringstogter.

Det er det reelle indhold i den danske stats 'globale engagement' og 'internationale fredsbevarende opgaver': den lille tyvs rakkertjeneste for de store røvere.

APKs 2. kongres konstaterer, at Danmark har en krigsforbryderregering og at et snævert flertal i folketingset stemte for en krigsforbrydelse.

Denne regering, baseret på Venstre, De Konservative og det sorte og om muligt endnu mere krigsgale Dansk Folkeparti, er en af de mest reaktionære regeringer i Europa. Den har mistet sin legitimitet og skal tvinges bort.

Fogh-regeringen sender ikke bare unge danske soldater i krig for olie og andet bytte til gavn for monopolerne – men sender også regningen for krigseventyrerne til arbejderne og den brede befolkning. Foghs krige og 'internationale engagement' bliver betalt med sociale nedskæringer, faldende realløn, massearbejdsløshed og generelt forværrede levevilkår for det store flertal.

Særlige mål for den sorte regerings klapjagt og hetz er flygtninge- og indvandrere, bistanmodtagere, arbejdsløse og andre på overførselsindkomster.

Fogh er i fuld gang med at realisere den reaktionære drøm om 'minimalstaten'. På få år har han omskabt den danske stat til en minimalstat og en slyngelstat, der tager fra de fattige og med rund hånd giver til de rige.

I stedet for Fogh-regeringens og den parlamentariske oppositions imperia-

listiske og nyliberale politik sætter arbejderklassen og det store flertal sit eget kampprogram mod imperialismen, krig, krise og reaktion:

Fredspolitik i stedet for røverkrig:

Boliger og velfærd i stedet for raketter! Uddannelse og bøger i stedet for bomber!

Ikke en mand og ikke en øre til den imperialistiske krig!

Ud af NATO! Nej til missilskjold!

Luk Thule-basen! USA ud af Grønland!

Ud af Den europæiske Union! Nej til 'Europas Forende Stater'.

Social oprustning! Militær nedrustning!

Stop for sociale nedskæringer, privatiseringer og udliciteringer til fordel for monopolerne!

Stop massearbejdsløsheden – skab nye jobs!

Genopret og udbyg de sociale ydelser, de arbejdsløses og bistanmodtagernes rettigheder, udbyg folkepensionen.

Lad de rige betale krisen!

Hilsen til Lars og Rune fra APKs 2. kongres

Kære kammerater!

Fra Arbejderpartiet Kommunisternes 2. kongres sender vi vores solidariske hilsener til jer, som har pådraget jer det borgerlige Danmarks had og forhåndsstraf for den modige aktion i folketingset den 18. marts. Jeres aktion udtrykte det fredselskende Danmarks – flertallets - harme og skamfølelse over at blive aktiv deltager i en ulovlig røverkrig mod Irak.

Det var en nødvendig og rigtig handling på det rette tidspunkt.

Krigsforbryderen Fogh og hans ille-

gitime krigskoalition sidder stadig ved magten, nu hvor krigen er slut og afløst af en ligeså ulovlig besættelse, mens I fortsat sidder i fængsel. Nu er monopolerne – indbefattet A.P. Møller og andre store 'danske' multinationale – ved at dele byttet. Danmark er blevet forvandlet til en besættelsesmagt, som skal være med til at holde det irakiske folk undertrykt og knuse dets protest mod at blive bestjålet.

I sidder stadig varetægtsfængslede, som "fredsforbrydere", som gidslers for den danske krigsmodstand. En klassedomstol kan idømme jer en hård

straf – og det er det, der lægges op til med jeres uhørt lange varetægtsfængsling. Men I vil aldrig blive dømt i fredsbevægelsens og folkets øjne. Det system, den regering og den domstol, som lader de store røvere gå fri, og fængsler dem, der protesterer mod deres ulovligheder, dømmer sig selv – til undergang.

Vores hilsen og håndslag!

**Løslad Lars og Rune!
Frikend Lars og Rune!
Straf krigsforbryderne!**

Hvad skete i Kosova – efter krigen?

Af Teddy-John Frank/Proletären

Igen skal USA-imperiet og dets vasaller gå i krig – for "humanismens og frihedens skyld". Måske er det ligefrem allerede sket, når dette læses. Alene de seneste år er det allerede sket flere gange. For fire år siden var det Kosova [Kosovo], det gjaldt. For halvandet år siden var det Afghanistan. Men hvordan gik det siden? Da retorikken var falmet, og de virkelige motiver stod alene tilbage? I et par artikler gransker den svenske ugeavis Proletären, hvordan det siden gik ...

Ingen vestlige ledere holder længere nogen brandtaler om Kosova. Bortset fra en enkelt hengemt notits her og der i en og anden avis er også journalisterne tavse. Den vestlige verdens medieinteresse er som bekendt rettet mod andet hold i dag.

Det virker bemærkelsesværdigt. Krigen for fire år siden sagdes jo at være den nødvendige forudsætning for, at man kunne skaffe os af med utilladelige overgreb og brud mod menneskerettighederne.

Så meget desto vigtigere er det at følge op på, hvad der i virkeligheden skete siden. Krigens rædsler og lidelser skulle jo kompenseres af og balanceres mod alle de positive og fredsskabende effekter, som "verdenssamfundets demokratiske kræfter" skulle bidrage til.

Kontrol over landet

Dengang udlovedes en ødsel velvilje efter krigen. Med store økonomiske og sociale satsninger. Løfterne om indsatser var minsandten talrige. I "humanismens navn". I dag kan hver og en, som vil, konstatere, hvad der var de egentlige anledninger for USA-imperialismen og dens allierede til at starte denne krig

midt i Europa. Regimet i Beograd er blevet erstattet med et vest-venligt regime, der har åbnet landet for markedsøkonomi og den internationale kapital. Kontrollen over olietransportvejene gennem det tidligere Jugoslavien anses nu for sikre for de oliekoncerner og virksomheder, der dominerer dem. For nylig påbegyndtes bygningen af yderligere pipelines fra Sortehavskysten til Albanien, som kommer til at gå igennem disse "følsomme" områder.

Hele Balkan er dermed blevet åbnet op for Vesten og dens imperialistiske interesser. Jo, vist er der endnu militær tilbage i Kosova efter fire år. FN's KFOR-styrker udgøres af omkring 30.000 mand. Og i det sydøstlige Kosova findes Camp Bondsteel endnu. Viselig ikke længere USA's største nye udenlandske militærbase siden Vietnamkrigen. Andre steder har overtaget den rolle. Men der er stadig ca. 5.000 USA-soldater.

Folkemord?

Folkemord, skreg USA's og EU's ledere før krigen. Nu ved alle bedre. Det folkemord, som ikke fandt sted før USA's og NATO's krig i 1999, er nu blevet etableret som et faktum, om end i en relativt set moderat udgave.

Præcise tal savnes, og en del mord og voldshandlinger må henføres til den almindelige lovløshed og mafiaopgørene. Alene i perioden 12. juni 1999 (da NATO/USA-krigen ophørte) til januar 2000 dræbtes 772 civile personer, heraf 684 serbere og montenegrinere og 63 albanere.

Mindst 4.000 mennesker er nu dræbt i Kosova efter krigen! Det er det dobbelte af det antal, som angives på dræbte i årene før krigen, da UCK bekæmpede den jugoslaviske statsmagt, dens politi og militær og den serbiske civilbefolkning. De år, da mord og overgreb, baghold og regulær guerillavirksomhed hærgede provinsen.

Flere døde nu, når "verdenssamfundet" i skikkelse af den vestlige verdens stormagter garanterer trygheden!

Og hvordan er det med den etniske

udrensning? Det var først med USA's og NATO's bombekrig, de store flygtningestrømme kom i gang. Og dertil kom, at UCK opfordrede den albanske befolkning til at "flygte".

I dag er den etniske udrensning derimod stort set gennemført! 260.000 serbere, sigøjnere [romaer] og mange andre ikke-albanske befolkningsgrupper er flyttet eller blevet fordrevet!

Mange af dem flygtede fra Kosova, da bomberne faldt, præcis som mange albanere gjorde. Albanerne til Albanien eller Makedonien, serbere og andre til Serbien og Montenegro. Men mens hovedparten af albanerne vendte tilbage efter krigen, under KFOR's opsyn, så lever den overvældende del af den ikke-albanske befolkning stadigvæk i flygtningelejre!

Evig skræk

Ifølge KFOR og UNMIK (den civile FN-ledede administration) er blot 6.000 serbere vendt tilbage! Bortset fra i nogle kommuner i det nordøstlige Kosova bor serberne i nogle få isolerede enklaver.

Amerikansk krigsmedalje

Hverdagslivet er elendigt for flertallet af indbyggerne i provinsen. Arbejdsløsheden er officielt over 50 pct., men i virkeligheden nærmere de 100. Der findes praktisk talt ingen væsentlig, normal produktion længere.

Derimod beregnes 90 pct. af den brune heroin, som sælges i Vesteuropa, at komme fra dagens Kosova! Provinserne er et centrum for narkosmugling og trafficking.

Europol har i flere rapporter vist, at albanske bander med base i Kosova i dag dominerer denne overordentligt profitable virksomhed.

Det ubegribelige er, at det kan ske midt i det land, som ”verdenssamfundets” mægtigste nationer i fire år har haft et specielt ansvar for! Eller måske er det ikke så ubegribeligt.

De få serber, der findes tilbage i provinsen, lever et liv i evig skræk. Til de simpleste daglige gøremål – såsom at handle – må de beskyttes af KFOR-soldater, som i panserkøretøjer henter dem, kører dem til forretningen og hjem igen.

En svensk delegation, der for nylig besøgte området, giver følgende øjenvidneskildring:

”I byen Leposavic mødte vi en professor i kirurgi, Morácić ... Han fortalte om sine sørgelige lægebesøg under KFOR-eskorte i de serbiske enklaver. Tidligere havde humanitære organisationer givet medicinsk bistand, men den var ophørt nu. Eftersom KFOR ikke fordelte noget af sin støtte til serbere i området, havde han ikke længere nogen medicin at uddele.”

I Montenegro er situationen ikke meget bedre. Ifølge et af landets parlamentsmedlemmer kommer 50 pct. af republikkens indkomster fra smugling, 40 pct. fra vestlig hjælp og 10 pct. fra egen produktion.

For et par år siden indførtes D-marken som landets valuta; det var et af præsident Djukanovics trin hen imod at lette Montenegros adskillelse fra Serbien. Og nu er euroen landets valuta. I kraft af dette er samhandelen med Serbien besværliggjort yderligere. For et par måneder siden blev der taget endnu et skridt, da den hidtil rådende føderale union mellem Serbien og Montenegro blev opløst. Det er sandsynligt, at Montenegro inden for tre år vil blive udråbt til selvstændig nation, endnu en del af

fragmenteringen af Jugoslavien.

Fremtiden?

Hvad skal der blive af Kosova?

Albanske nationalister har i lang tid, i skøn forening med klaner og mafia-grupper, sagt, at målet er et ”Storalbanien”, hvor den albanske befolkning skal forenes ikke blot mellem Albanien og Kosova, men hvor også områderne i Makedonien og – på længere sigt – det nordlige Grækenland med albansk flertal skal indgå.

Voldsspiralen i Kosova er også forværret. Også mange albanere modsætter sig disse planer, albanere, som ved, at der bag dem skjuler sig bagstræberiske og reaktionære kræfter i forening med åbenlys gangsterisme og mafia-klaner. Mord og overfald på albanere er også kraftigt øget i den seneste tid.

Og i Makedonien advares nu om samme tendens. Morderbander, der kalder sig ”Den Albanske Nationale Hær”, har terroriseret befolkningen i landets nordlige og vestlige dele. Flere mord er også forekommet. Det er intet tilfælde, at der i dens ledelse genfindes flere gamle UCK-ledere.

UNMIK’s nuværende leder Michael Steiner har erklæret sig som ”dybt pessimistisk” over Kosovos fremtid. Den faktiske etniske udrensning synes at blive vedvarende, og der findes intet, der tyder på forandring, forklarede han i et interview for kort tid siden.

Glidende tolkning

Den glidende tolkning af fremtiden, som vestmagterne i strid med FN-resolution 1244 har gjort til sin egen, kan ikke bestå for evigt. Så hvad vil der ske? Skal Kosova genforenes med Serbien i henhold til FN’s beslutning? Eller skal det blive et ”foreløbigt” af det internationale samfund administreret mandatområde? Eller skal den etniske udrensning – den, ”verdenssamfundet” aldrig ville acceptere, som det hed forud for krigen i 1999 – som albanske ekstremister har gennemført, lede til, at hele eller hovedparten af Kosova indlemmes i Albanien? Med signalerne fra den nuværende politiske ledelse i Beograd er det ikke udelukket, at det sidste kan blive tilfældet.

Oversat af Kommunistisk Politik

1. maj på ”Fredspladsen” i Fælled (Bag Frimurerlogen)

**Stop USAs terrorkrig! Ingen blod for olie!
Stop krigen og besættelsen af Irak! Træk de danske
tropper hjem nu!
Stop Foghs krigsforbryderregering!**

Efter demonstrationen fra den amerikanske ambassade
(start kl. 11) starter programmet på ”Fredspladsen”.

Start kl. 13

Talere:

**Dorte Grenaa, Sammi Jawad, Fredsvagten, DKU, m.fl.
Musik: Johnny Volke med guitar, rock-bandet Francis Doll Emma m.fl.**

Bl.a. følgende organisationer deltager: APK, DKU, Fredsvagten, Station2000,
Stop sanktioner og krig mod Irak, Fillipinsk Solidaritets Komité

Afghanistan efter USA's krig

Af Teddy-John Frank/Proletären

I artiklen om Kosova efter USA's og NATO's angrebskrig i 1999 eksemplificeredes, hvor løgnagtig talen var om, at de ædle formål, som propagandaen i sin tid hævdede var krigens hensigter, var opnået. At krigen skulle lede til et multietnisk samfund, hvor vold, korruption og mafiavælde ville forsvinde og demokrati og frihed råde. Der er grund til at stille nogle tilsvarende spørgsmål om den angrebskrig, USA rettede imod Afghanistan i efteråret 2001. Også da var alle de smukke ord om demokrati og frihed i sving.

Hvordan blev det så?

USA indledte sit angreb på Afghanistan og dets folk den 7. oktober 2001. Dengang skrev Proletären:

"Nu skal talibanerne, som USA engang understøttede og opmuntrede til at komme til magten, styrtes. Hvem er den næste på listen? Er det hos Saddam Hussein og i Irak, terroristjagten skal fortsætte inden længe?" (Prol. Nr. 41/01)

Det kan i dag være godt at minde disse ord. Om ikke af andre grunde, så fordi de viser, at USA udnyttede den politiske situation, som skabtes umiddelbart efter 11. september, hvilket muliggjorde, at den strategiske planlægning for at etablere sin nye verdensorden kunne påskyndes og udvides.

Proletären dokumenterede også, hvordan amerikanske olieinteresser allerede flere år tidligere havde bedt USA's kongres om at muliggøre, at Afghanistan blev åbnet for deres udnyttelse. *"Vi kan naturligvis ikke påbegynde anlægget gennem Afghanistan, før landet har en anerkendt og legitime*

regering," som en af talsmændene formulerede det i en udvalghøring i 1998.

Indledningsvis talte USA om, at jagten gjaldt udøverne af 11. september, Osama bin Laden og Al Qaeda-netværket. Udenrigsminister Colin Powell anvendte også udtryk i stil med, at det skulle dreje sig om et omfattende "internationalt efterforsknings- og detektivarbejde".

Bomber over bønder

Men i oktober 2001 var dagsordenen allerede blevet omskrevet. Den "verdensomspændende kampagne mod terrorismen" var en krig, hvor USA og dets allierede mente, at de havde frie hænder til at handle efter formelen "den, der ikke er med os, er imod os".

Den retorik, som George Bush derefter anvendte, baseredes på et ekstremistisk præget verdensbillede, hvor USA - og åbenbart George Bush selv som særlig kaldet - repræsenterede "det gode", med gud på sin side og med guds særlige opdrag.

Talibanregimet skulle styrtes og erstattes af "demokrati og frihed".

Krigsherrer, smuglerkonger og narokoprotører rundt omkring i provinserne gjordes i lighed med den korrupte såkaldte Nordlige Alliance til "frihedskæmpere" af USA. USA's fly fældede deres bomber og missiler over landsbyer og storbyer og massakrerede tusindvis af afghanske bønder, hyrder og deres familier, samtidig som at alle, der var imod talibanerne, forsynedes med våben og penge.

Mindre end to måneder senere var talibanerne fordrevet fra magten og Hamid Karzai installeret. Først som provisorisk leder, efter nogle tragikomiske møder i Tyskland; efter organiseringen af en loja djirga et halvt år senere "rigtigt valgt".

Og hvordan er det så blevet?

* I mangt og meget er Afghanistan vendt tilbage til det kaos og det klandominerede samfund, hvor regionale krigsherrer har magten, som herskede før talibanernes magtovertagelse. En afgørende forskel er selvfølgelig tilste-

Britiske soldater og afghansk kvinde. De internationale styrker i Afghanistan er besættelsestropper. Danmark deltager også her.

deværelsen af supermagten USA. For den almindelige afghanske bonde har lidet ændret sig, i hvert fald ikke til det bedre. Mad, vand og medicin er mangelfulde. Volden er mindst lige så omfattende som tidligere. Men nu er der også truslen fra USA's bomber.

Officielt hedder det, at jagten på bin Laden og talibanlederen mullah Omar motiverer USA's og NATO's fortsatte militære operationer. Og i det centrale Kabul, i kvarterer omkring de genåbnede vestlige ambassader, står NATO-tropper posteret ved gadehjørnerne. I selve værket er Afghanistan i praksis et besat land. Det er USA, der bestemmer. Regimet i Kabul er ikke meget andet end et vasalregime for USA og dets allierede.

* FN og Røde Kors siger, at man beregner, at mellem 4.000 og 8.000 civile afghaner er blevet dræbt af USA's bomber og panserbeskydning i løbet af krigens første måneder. Der er dokumenteret en alt for lang række af "episoder" og "misforståelser" til, at USA's officielle bortforklaringer kan anses for troværdige. I visse tilfælde er det åbenlyst, at stridende fraktioner blandt de forskellige krigsherrer og klangrupper, som USA har allieret sig med, søger for at få hjælp fra sine mægtige venner.

Stadig kvindeundertrykkelse

* I løbet af vinteren 2001-02 kunne man læse mange engagerede reportager om kvindeundertrykkelsen under talibanerne. Hvordan det var forbudt for piger at gå i skole. Hvordan kvinder blev tvunget til at bære den heldækkende burka. Hvordan kvinder ikke måtte vise sig udendørs uden sine mandlige slægtninges selskab. Hvor totalt retsløse kvinderne var.

I kontrast til dette berettes nu om, hvordan kvinder smed burkaen væk, hvordan skolerne blev åbnet, hvordan musikken atter blev hørt på Kabuls gader. Ja, hvordan landet til og med fik et kvindeligt regeringsmedlem, kvindeminister Sima Simar.

Sima Simar blev imidlertid smidt ud af regeringen efter nogle måneder, da hun ikke længere behøvedes der for at tilgodese opinionen blandt den vestlige verdens kvinder. Og skolerne? I provinserne uden for Kabul og Kandahar er de fleste pigeskoler blevet lukket igen. Det er sket, efter at fire skoler blev sprængt i luften sidste efterår, hvorved en snes skoleelever blev dræbt. Burkaen er på plads igen, og kvindernes situation beskrives i dag som endnu værre end tidligere. Dette eftersom undertrykkelsen nu er udbygget med voksende vilkårlig vold med overfald, voldtægter og mishandel.

* Endnu halvandet år senere fortsætter USA sine militære kampagner, men nu uden besværende opmærksomhed fra medierne. Det er bare en måned siden, USA-fly gennemførte omfattende bombardementer i Helmand-provinsen, hvor mindst 100 civile blev dræbt. I tre døgn blev Wilja og de omkringliggende landsbyer bombet. Ugen før massakreredes lige så mange civile i nærheden af Spin Boldak i det østlige Afghanistan.

Og samme nat, som USA begyndte bombeangrebene mod Bagdad i Irak, gennemførte USA-fly de hidtil mest omfattende bombeangreb mod Afghanistan. Ifølge amerikanske presseoplysninger var det op mod 2.000 bomber og missiler, som blev fældet over først og fremmest de nordøstlige dele af landet.

Få spørger i dag, hvem det er som bombes og dræbes. Og hvorfor.

* USA anvender bomber og granater med forarmet uran. På et seminar om

Afghanistan for en måned siden i Stockholm fremførte USA-professoren Marc Herold, at der har været mindst 719 ton forarmet uran i de bomber, som er fældet over landet siden oktober 2001. Konsekvenserne er ukendte. *"Den amerikanske militærmagt har ikke tilladt nogen afghaner at måle de radioaktive niveauer,"* forklarede Sima Simar i et interview foretaget i forbindelse med seminaret.

40.000 døde i krigen

Herold beregnede tillige, at 40.000 mennesker er døde direkte eller indirekte som følge af bombningerne. USA bomber uden hensyn, selv i tætbefolkede områder, hvor moskéer, forretninger, landsbyskoler og sundhedsklinikker er blandt de ramte mål.

* Under talibanstyret ophørte opiumproduktionen i landet praktisk talt. Statistik fra FN-myndigheder viser, at år 2000-01 blev der kun produceret ca. 450 ton mod det dobbelte årene forinden. Og nu?

En lille notits i Göteborgs-Posten forrige uge taler om, at *"siden talibanregimets fald er tusinder af fattige bønder vendt tilbage til opiumsdyrkning som en hurtig og enkel vej til at tjene penge"*. Afghanistan toppes atter, ifølge FN, listen over narkoproducerende lande.

* På flybasen Bagram nord for byen har USA bygget en koncentrationslejr af om f a t t e n d e dimensioner. Antallet af fanger er hemmeligt, men skal andrage sig til adskillige tusind. Hvad sker der med dem?

En talsmand for Pentagon benægtede tortur,

men erkendte samtidig, at *"vore afghanske kollegaer er ikke lige så nøjeregnende"*. Selvfølgelig har USA det faktiske ansvar.

Fra Bagrambasen overføres også fanger til den berygtede koncentrationslejr på Guantanamo basen på Cuba. Hvor mange? Ingen oplysninger findes. Retsløsheden er fuldstændig.

Underernæring truer

* UNICEF og andre FN-organer frygter, at 100.000 afghanske børn vil dø det nærmeste halve år pga. underernæring og sygdomme. Hvis der ikke sker nogle drastiske forbedringer.

Er demokrati og frihed kommet til Afghanistan? Næppe. Har det afghanske folk fået mere udholdelige livsvilkår? Absolut ikke. Lovløsheden er værre end tidligere. Kvindeundertrykkelsen præcis lige så stor. Fattigdommen er værre.

Men store koncessioner til at bygge pipelines til USA-konsortier, det har Karzai-regimet givet.

Oversat af Kommunistisk Politik

- Fortsæt krigsmodstanden -

STOP besættelsen

**Alle fremmede tropper ud af Irak
Danske tropper hjem nu
Iraks fremtid skal bestemmes af Iraks folk**

Demonstration 1. maj

Kl. 11.00 fra den amerikanske ambassade
(Dag Hammarskjølds Allé 24, Østerbro)
Herfra til Fælledparken

Arr.:
"Ingen krig mod Irak"
Yderligere oplysninger:
kontor@nejtilkrig.dk - tlf. 33 93 33 24

www.nejtilkrig.dk

Vi forlanger at få vores værdighed tilbage

Af Hanne Reintoft

Tale ved USA's ambassade lørdag d. 12. april 2003 ved demonstrationen arrangeret af 'Ingen krig mod Irak'

En grusom diktator er antagelig borte. En lang periode i et ulykkeligt folks liv med tortur, angst og tvang. Fra mennesker, der er flygtet hertil fra hans rædselsherredømme, kender vi vilkårene både for hans despoti og for de følger, den internationale verden har påført hans sultende og syge befolkning. Ingen kan begræde det regime, men vi kan begræde, at dets afslutning ikke indebærer fred og frihed, men stadig flere bomber og en militær besættelse, der trods floskler om demokrati vil fuldende forræderiet over for et afvæbnet og hjælpeløst folk.

Der er i Irak så sandelig ikke nogen 4.maj-stemning. Borgerkrig truer, kurderne øjner måske endelig befrielse fra århundredes undertrykkelse, men besættelsesmagten har allerede bedyret nabostaten Tyrkiet, at de nok skal blive banket på plads igen. Lovløshed hersker. Tilsyneladende er der ingen plan anden end mere militær magt. Vandforsyninger mangler, hospitalerne har ikke det fornødne udstyr, og mennesker forbløder. Infrastrukturen er endnu engang ødelagt. End ikke en plan for retsopgøret kan offentliggøres, selvom den sikkert foreligger. Ingen taler om et andet væsentligt retsopgør, nemlig opgøret med de stater, der uden om FN har påbegyndt denne grusomme krig.

Det er vor egen afmagt og rædsel, jeg vil tale med jer om, nu hvor vi er sammen, og det er godt at være sammen.

Vi er en krigsførende nation og har et uafviseligt medansvar for lemlæstede og dræbte børn lige nu og i fremtiden for flere generationer, der kommer til at bære krigens sorg. Kvinder uden elskere - børn uden far. Natlige mareid, der vil vare resten af de overlevendes liv.

Angst og nedværdigelse fører til skyld, skam, had - en menneskelig tilstand, der ulykkeligvis ikke danner solid basis for udvikling af demokrati, humanisme og kultur.

Selv er vi også fyldt med vrede og

rædsel, da ethvert menneske, der kan tænke klart og retsindigt, må spørge sig selv om, hvilke veje vi er ved at betræde.

Vi må i de sene nattetimer og midt i dagens travlhed spørge os selv, hvor længe millioner af sultende, uoplyste og undertrykte mennesker bliver ved med at finde sig i den ondskabens akse, som den vestlige verden for dem må udgøre. De slaver på vore fabrikker næsten uden løn. De trues bestandigt af hungersnød og plages af sygdomme, som kunne behandles.

De trues med krig, de udsættes for krig, de møder korrupsion og bestikkelse, hvis de ikke vil føje sig. Det, vi kalder kristenkorset, bliver foragtnes kors over deres bøjede rygge.

Vi kan ane gensvaret. Unge med opvækst i flygtningelejre og ghettoer oplever deres liv som umuligt at leve, og i brændende had bliver de selvmordspiloter og bidrager til den onde spiral, der udvikler sig med en sådan hast, at vi kommer til at se i øjnene, at handling, omfordeling og respekt må etableres nu.

Hvad gør så vi, der står her sammen med millioner af rettænkende mennesker i klodens store byer?

Hver dag, hver eneste dag må vi tage diskussionen og konflikten. Med venen, kollegaen, med postbudet og buschaufføren.

Vi må tale fredens og demokratiets sag ved hver eneste lejlighed, vi får til det. Desværre må vi heller ikke tro, at det er nok bare at ønske fred. Krig er politisk lige meget, om man kan lide det eller ej. Selv hvis man har besluttet, at man ikke vil deltage i politik, gør man det, hvert sekund man er passiv.

Vore politikere skal drages til ansvar. Det gjorde den danske befolkning ved generalstrejken i 1943, og det må den gøre også i dag.

Det nytter heller ikke at forbinde sindets sår ved at trøste sig med den kommende nødhjælp og give en skærv til en nødhjælpsorganisation. Selvfølgelig skal vi alle, med det frygtelige medansvar vore politikere har givet os, være med til at genopbygge det, der blev

skudt sønder og sammen, være med til at sørge for mad og medicin til de sultende og syge.

Det er både godt nok og nødvendigt. Men det må ikke blive en sovepude. I "Ung må verden endnu være" - romanen om den spanske borgerkrig - spotter Nordahl Grieg nødhjælpen. Dens yderste konsekvens, skriver han, er råbet om ligkister, ligkister til Spanien.

Den nuværende krig kan blive begyndelsen til en global magtkamp, til et ragnarok af en størrelsesorden, vi dårligt rummer i vor fantasi.

Derfor er det nu og ikke i morgen, at folkeviljen må sætte sig igennem med et ubønhørligt krav om fred, der, hvis det ikke imødekommes, vil få os til at vende os mod dem, der har ført os ud i denne situation.

Moderne våben har gjort krig umulig. Det, der kaldes verdenssamfundet, men er den rige verden mod den fattige, må tvinges til at lære, at forhandling, respekt, retfærdig fordeling af den blodige jords rigdomme er den eneste farbare vej, også selv om det kan koste ændrede levevilkår og overfladisk afsavn. FN må styrkes. Respekten for en international retsorden må genskabes. Vort eget samfund og vore egne politikere skal og må gå i spidsen herfor. Her i et samfund, hvor vi trods alt har fornem tradition for neutralitet og humanisme. Vi forlanger at få vores værdighed tilbage og besættelsen af Irak bragt til ende uophørligt.

*Stop Terrorkrigen
Forkortet af KP*

Nødvendigt at holde fast i vores protest

Af Rina Dhahir

En ung irakisk kvindes tale ved demonstrationen i Odense den 12. april 003,

Bagdad er faldet. Saddam Hussein har stukket halen mellem benene. Politiet, myndighederne og Republikanergarden er som forsvundet fra jordens overflade. I Iraks gader råder euforien og glæden over at være sluppet af med en farlig og magtsyg diktator. Irakerne er nu frie mennesker takket være de kære amerikaneres heltmodige indsats.

Kære venner:

Hvis de glade mennesker, vi ser på tv-skærmene på DR og TV2, repræsenterer flertallet af irakerne - hvilket jeg tvivler på - så er irakerne måske begyndt at glæde sig for tidligt. De er godt nok sluppet af med Saddam Hussein. Men forude venter mere undertrykkelse under en ny diktator. At tro på, at USA vil bringe irakerne ægte frihed og demokrati, ville være naivt. Det, USA har brug for, er en ny skødehund. Deres gamle af slagsen vil jo ikke længere lystre. Og derfor skulle han væk.. Hvordan Iraks fremtidige ledelse vil se ud, kan man kun gisne om. En ting kan der imidlertid ikke herske nogen tvivl om: Amerikanerne vil ikke på vilkår overdrage magten i Irak til personer, der ikke varetager USA's og Israels interesser i regionen.

USA har muligvis vundet krigen militært. Men rent menneskeligt, diplomatisk og moralsk har USA lidt et stort nederlag.

'Operation Iraqi Freedom' er en parodi. Tro ikke dem, der siger, at krigen mod Irak er en krig mod terror. Krigen er heller ikke et korstog mod muslimerne. Krigen mod Irak er ikke andet end en beskidt handelsaftale, hvor barbariske spekulationer i nedslagtning af et folkeslag bliver camoufleret i tidens teknologi, jakkesæt og computergrafik.

USA vil indsætte en ny Saddam Hussein, en ny bydreng, der kan sikre, at vestens økonomiske interesser bliver tilgodeset.

Så snart man sætter spørgsmålstejn

ved USA's handlinger, bliver man prompte nomineret til titlen 'antiamerikansk'. Vi må til stadighed insistere på retten til at kunne få lov til at udvise kritik over for den amerikanske regerings anarkistiske opførsel i verden uden at blive klandret for det ene og det

andet. Det er vores pligt som samvittighedsfulde mennesker. Det er vores pligt over for de millioner af mennesker verden over, som i al for lang tid har ligget under for USA's overlegenhed, undertrykkelse og diskrimination.

Desværre forholder det sig således, at disse uretfærdigheder - som flere amerikanske regeringer gennem tidens løb har begået - til stadighed fejles væk af de 'proamerikanske' kræfter i samfundet. Disse ihærdige fortalere for amerikanismen har svært ved at erkende, at USA altid har haft to parallelle - men vidt forskellige - måder at føre verdenspolitik på. Mens USA siden starten på det 20. århundrede har ydet de vestlige lande såvel økonomisk som moralsk bistand, dopet vesterlændingene med wannabe-kultur på dåse og illusionen om den amerikanske drøm, så har den tredje verden måttet smage på en noget anderledes og mindre ordholden version af amerikansk 'justice for all'.

I Latinamerika, Mellemosten og Afrika har skiftende amerikanske regeringer i stedet for at implementere visionen om frihed og demokrati for alle, bevidst - og grundet egne interesser - forsynet utallige nationer med diktatorer. Listen over de lande, der har fået USA's kærlighed at føle, er lang. Og blindheden blandt dem, der nægter dette faktum, er overvældende. Skal vi gøre os nogle forhåbninger om at opnå en nogenlunde saglig debat om amerikanernes og vores alle sammens fremtidige sameksistens på kloden, er det derfor særdeles vigtigt, at begrebet 'anti-amerikanisme' afmystificeres.

Personligt er jeg selv offer for Saddam Husseins rædselsregime; mange af mine familiemedlemmer i Irak har været udsat for ydmygelser, tortur og drab. Derfor er det en enorm provokation nu at måtte lægge ører til beskyldninger om at gå Saddam Husseins ærinde. Værre er det også, at disse beskyldninger kommer fra en flok opportuniste på Christiansborg, der for blot et par år siden ikke ville have kunnet placere Irak på verdenskortet.

Da mine forældre i 1981 flygtede fra Irak - med mig i den ene hånd og en lille kuffert i den anden - havde Pia K. og vor kære statsminister intet at indvende mod Hr. Saddam ... Da millioner af såvel irakere som iranere blev nedslagt i en krig velsignet af vesten, var der stadig ingen, der sagde noget. Og hverken Pia. K. eller Fogh har i de sidste tolv år grædt tårer for de irakiske børn, der på bestialsk vis har været afskåret fra så basale fornødheder som mad og medicin. Derfor er det yderst usmægtigt, at disse såkaldte politikere i dag bruger det irakiske folks lidelser som påskud til at realisere en helt anden dagsorden - for Foghs vedkommende drejer sagen sig overvejende om at opnå '15 minutes of fame' med det transatlantiske cowboy-idol, George W. Bush.

Hvad Pia Kjærsgaard angår, så er det intet mindre end tragikomisk, at denne kvinde nu dukker op på arenaen og tager så store ord som menneskerettigheder og demokrati i sin mund. De irakiske børns lidelser gennem tiden er ikke det, der giver Pia K. søvnløse nætter. Hvis noget gør det, så må det være

den ekstase, hun i disse dage befinder sig i. En ekstase skabt af drømmen om at kunne sende alle irakiske flygtninge hjem til et demokratisk Irak og således tage et skridt i den rigtige retning i kampen om at eliminere det, man betragter som en trussel mod danskheden.

Helt grotesk er det dog, at Pia K. sammen med vor statsminister og hr. Møller som følge af deltagelsen i den militære aktion mod Irak på egen hånd har slæbt danskheden gennem sølet. Ingen har før trampet så meget på danskheden, som disse politikere i skrivende stund uden de mindste skruper er i færd med; de har glemt, at danskheden rummer mere og rækker langt ud over idylliske kolonihaver, pilsnere og frikadeller. Danskhed drejer sig først og fremmest om evnen til i enhver situation at kunne udvise objektivitet. Danskhed er at favne bredt, slå koldt vand i blodet, og minde andre om at gøre det samme. Danskhed er ikke at bifalde lovløshed. Og danskhed er mest af alt ikke at kaste bomber i hovedet på små børn, mens de sover, er i skole eller på markedet for at købe brød. Regeringen har i den grad inficeret begrebet danskhed og gjort alle danskere med samvittighed og medmenneskelighed til skamme.

Den danske regering har et alvorligt moralsk problem. Danmark støtter ikke alene den militære aktion mod Irak. Danmark lukrerer også på irakernes blod. Når benzinpriserne begynder at falde, så husk på, at det er, fordi den er blevet fortyndet med irakisk blod. Aldrig før i menneskehedens historie er det sket, at de krigsførende magter fordele fjendens rigdomme iblandt sig, eller at de udliciterer genopbygningskontrakter, inden ødelæggelserne finder sted. Der er tydeligt tale om et overlagt internationalt rovmord, der -

foruden at cementere Israels position i Mellemøsten - har til hensigt dels at eksploitere Iraks ressourcer, dels at bane vejen for lignende fremtidige aktioner mod andre nationer.

Kedeligt nok for Anders Fogh Rasmussen, så har krigen mod Irak ingen vindere. Uanset dens udfald, så vil denne barbariske handling - ud over at skabe fjendebilleder i mange årtier frem - for altid være en falliterklæring for menneskeheden. Gennemtrumfningen af krigen har med armvridning gjort os nødsagede til at erkende, at vi i det 3. årtusinde endnu ikke har lært at håndtere konflikter på en 'menneskelig' måde. Det, vi har lært, er, at den, der har magt, har ret.

Der er dog én glædelig side af sagen. Politikere vil komme og gå. George Bush og Anders Fogh Rasmussen vil en dag høre gårdsdagen til. Men historien vil for altid bestå. Man kan frygte - eller glæde sig over - at historiebøgerne om et halvt århundrede måske ikke vil stemme overens med Bushs verdensanskuelse. Måske kommer der en dag, hvor Bush og hans lykkeriddere bliver æresgæster hos krigsforbryderdomstolen i Haag. Ja, hvem ved ...

Min bekymring og afmagt i disse dage er stor. Ikke kun, fordi jeg ikke har visshed, om min familie i Irak er i god behold. Og heller ikke kun, fordi USA i sidste uge bombede det hospital, hvor jeg for 25 år siden kom til verden. Min bekymring bunder ikke kun i personlige følelser. Jeg er bekymret, fordi jeg ikke kan lade være med at tænke: Hvad bliver det næste? Hvem bliver de næste til at smage amerikansk frihed og demokrati?

Kære venner:

Det har aldrig før været så nødvendigt at holde fast i vores protest, som det er lige nu. USA vil bruge det, de betegner som en militær succes, til at tage skridtet videre. Til at angribe Syrien, Iran, Nordkorea, eller hvem de nu ellers skulle få lyst til at føje til listen over slyngelstater. Hvis ikke vi fortsat viser vores afsky for det, amerikanerne lægger for dagen, er jeg bange for, at vi de næste 50 år hver lørdag bliver nødt til at mødes her. Så keep the faith!

*Stop Terrorkrigen
Forkortet af KP*

*Udtalelse fra Den Fjerde
Konference mellem Afrikas
Kommunistiske Partier i
Cotonou, Benin, marts 2003.*

I forhold til den reaktionære borgerkrig i Elfenbenskysten erklærer de afrikanske kommunistiske partier, der har været forsamlet til deres fjerde konference i Cotonou og der udvekslet lærerige synspunkter om krisen i Elfenbenskysten, følgende:

Elfenbenskysten har siden den 19. september 2002 befundet sig i en tilstand med reaktionær borgerkrig. Det er uden tvivl den alvorligste krise, som arbejderklassen og folkene i Elfenbenskysten og i landene omkring har været i siden disse landes formelle selvstændighed i 1960.

Hvad er motiverne for krigen, og hvad er dens dybereliggende årsager?

Hvilke aktører og konsekvenser har krigen?

Elfenbenskysten er en fransk nykoloni, der opnåede formel uafhængighed i 1960. Ligesom mange af de andre lande, som Frankrig koloniserede, blev kolonialismens afslutning i Elfenbenskysten også starten på den franske nykolonialisme, en ny form for imperialistisk overherredømme. Fra 1960 til 1990 blev denne franske nykoloni regeret af statspartiet PDCI-RDA (Elfenbenskystens Demokratiske Parti-Afrikansk Demokratiske Samling, o.a.) med autokraten Houphouët-Boigny i spidsen.

Krisen i det nykoloniale system, som siden 1980 har præget Elfenbenskysten som følge af den økonomiske krise og de folkelige massers heroiske kamp for frihed og brød, førte i 1990 til en svækkelse af autokratiets fundament og dets eneste parti, PDCI-RDA. Af denne delvise sejr til de folkelige masser blev en række politiske partier og masseorganisationer født (bl.a. det marxistisk-leninistiske Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRCI), der blev stiftet i 1990, o.a.). Med hensyn til disse politiske partier er man nødt til at nævne dem, der repræsenterer middelklassen, som gennem lang tid var blevet undertrykt af PDCI-RDA og udelukket fra magten.

Disse partier, FPI (Elfenbenskystens Folkefront, o.a.) PIT (Elfenbenskystens Arbejderparti, o.a.) USD (Unio-

Krigen i Elfenbenskysten og dens konsekvenser

nen af Socialdemokrater, o.a.) m.fl., konkurrerer med hensyn til program, taler og praksis med PDCI (Elfenbenskystens Demokratiske Parti, o.a.) om at være lakajer for den internationale imperialism, særligt den franske imperialism. Efter Houphouët-Boignys død (i 1993, o.a.) og som følge af interne spændinger blev PDCI-RDA spaltet i to, Alassane Ouattaras RDR (Republikansk Samling, o.a.) og Konan Bédiés PDCI. Disse to "houphouëtiske" partier og de småborgerlige partier vil kæmpe en nådesløs kamp for den nykoloniale magt og endda gå så langt som til at bringe den nødvendige politiske stabilitet for sikringen af deres imperialistiske herrers interesser i fare.

De borgerlige partier har i deres indbyrdes kamp brugt forskellige metoder: religionskrig, oppiskning af racehad, chauvinisme, fremmedhad, antidemokratisk lovgivning, voldsom undertrykkelse osv. Denne skånselsløse kamp har antaget forskellige former: aktiv boykot af valget i 1995, forsøg på statskup, statskup i 1999 osv.

Disse konfrontationer mellem de borgerlige fraktioner udtrykker den franske imperialismes klare fiasko i forhold til at opnå enhed mellem sine lakajer og har ført til den aktuelle krig.

Derfor: Det afgørende motiv i denne krig er at sikre franske interesser i Elfenbenskysten og det vestlige Afrika.

De dybereliggende årsager kan opsummeres på følgende måde:

- Den franske imperialismes intervention for at indsætte velvillige lakajer, der kan sikre det nødvendige politiske miljø for den imperialistiske udplyndring, og for at forsvare sine interesseområder i Vestafrika over for især den amerikanske imperialism.

- På hinanden følgende borgerlige regeringers antidemokratiske, chauvinistiske og xenofobiske politik; nådesløs kamp for magten mellem forskellige borgerlige fraktioner.

- Indblanding fra nykolonialistiske magter under ledelse af Blaise Compaoré (præsident i Burkina Faso, o.a.) og Charles Taylor (præsident i Liberia, o.a.), der virker for den franske imperialism og for deres egne interesser ved

Reaktionær borgerkrig i Elfenbenskysten

politisk, logistisk og militært at yde hjælp til bestemte væbnede grupper i Elfenbenskysten.

Denne reaktionære krig stiller regeringspartiet FPI og dets allierede i "Fædrelandsfronten" over for rebellerne, MPC (Elfenbenskystens Patriotiske Bevægelse, o.a.), MPIGO (Det Store Vests Ivorienske Folkebevægelse, o.a.) og MJP (Bevægelsen for Retfærdighed og Fred, o.a.), og RDR. Krigen er en fortsættelse af den reaktionære politik, som de forskellige borgerlige fraktioner og deres herre, den franske imperialism, har ført. Det er en reaktionær krig, fordi den ikke er massernes værk for deres frigørelse. Den står i modsætning til deres håb og interesser.

Denne reaktionære borgerkrig har nogle umiddelbare politiske konsekvenser:

- Forstærkelse af imperialismens herredømme med Linas-Marcoussis-aftalen og FN-resolution 1464, der omdanner Elfenbenskysten fra en fransk nykoloni til et FN-protectorat, som er overdraget til Frankrig.

- Fascisering af det nykoloniale regi- me i Elfenbenskysten.

- Risiko for voksende nationalistiske, chauvinistiske og xenofobiske strømninger i Elfenbenskysten og Burkina Faso. Fare for internationalisering af krigen.

Krigens økonomiske og sociale konsekvenser er tragiske:

- Katastrofe for økonomierne i regionen, specielt i Elfenbenskysten og dets nabolande, Burkina Faso, Mali og Niger.

- Risiko for en ny devaluering af CFA-francen (i 1994 devalueredes CFA-francen, der er valutaen i Elfenbenskysten og 13 andre vest- og cen-

tralafrikanske lande, med 100 % i forhold til den franske franc, o.a.).

- Risiko for en humanitær katastrofe, der rammer befolkningerne i regionen (folkeforflytninger, flygtningestrømme, epidemier, sult osv.).

- Massive krænkelse af menneskerettighederne (kollektive massakrer, benhuse, pogromer, politiske mord osv.).

I forhold til denne ødelæggende, reaktionære krig erklærer de underskriverende kommunistiske partier, at de:

- Fordømmer den reaktionære borgerkrig i Elfenbenskysten og kræver dens øjeblikkelige og betingelsesløse ophør.

- Fordømmer den internationale imperialism, særligt den franske, og kræver de franske og andre udenlandske troppers tilbagetrækning fra den franske militærbase.

- Fordømmer indblandingen fra Blaise Compaoré og Charles Taylor og kræver tilbagetrækning af deres lejesoldater og stop for deres hjælp til de væbnede oprørsgrupper i Elfenbenskysten.

- Fordømmer FPI's antidemokratiske, frihedsdræbende og chauvinistiske politik, en politik, der fremmer krigen.

Afrikas kommunistiske partier opfordrer arbejderklassen og folkene i hvert enkelt land i Vestafrika til:

- At kæmpe for folkelig suverænitet, frihed og ægte uafhængighed.

- At udvikle solidaritet og venskab mellem folkene.

- At forbinde deres kamp mod den reaktionære borgerkrig med kampen for revolutionen og socialismen.

De opfordrer arbejderklassen og folkene i verden til at støtte den kamp, som arbejderne og folkene i Vestafrika fører imod denne reaktionære borgerkrig.

Cotonou, marts 2003

**Benins Kommunistiske Parti (PCB)
Elfenbenskystens Revolutionære
Kommunistiske Parti (PCRCI)
Øvre Voltas Revolutionære Kommu-
nistiske Parti (PCR)***

Oversat efter La Forge, april 2003.

*Øvre Volta er det tidligere navn for Burkina Faso. Navneændringen fandt sted i 1984.

Støtt Lars og Rune!

Jeg vil på det sterkeste uttrykke min fulle støtte og sympati med de to fengslede fredsaktivister, Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen. Aksjonen mot den danske krigsministeren var en aksjon som meget godt satte søkelys, også i Norge, på hva dette dreier seg om - en blodig krig. Det er Anders Fogh Rasmussen som burde fengsles, for sitt medansvar i den blodige, imperialistiske krigen mot Irak!

Selv om den norske regjeringen offisielt ikke støtter krigen, bidrar Norge med krigsstøtte til USA. Torsdag 3.05. ble det avslørt at det norske utenriksdepartement låner ut militært utstyr, såkalte "jammere" til Storbritania, og ikke utelukker at disse kan bli brukt i krigen mot Irak. Departementet utelukker heller ikke videre utlån av våpen til Storbritania eller USA. Norge bidrar også med flere ubåter i "operation active endeavour" i Middelhavet, fordekt støtte til amerikansk troppe-transport.

I tiden framover blir det viktig å møte de som støtter USAs krig, både blant hyklerne i regjeringkabinettene og blant krigsprofittørene i det private næringsliv, med sterkest mulig motstand. Krig mot krigen!

Solidarisk hilsen

Lars Akerhaug

*Internasjonalt ansvarlig
Rød Valgallianse, Norge*

Velsignet

den mand som har lidt, - thi han har fundet livet.
Sådan udlægger magthaverne
af kapitalistisk kategori
vejen til livet, - og modsat,
- at være født til livet uden lidelse, krig, og undertrykkelse,
er at være født i kapitalismens banemand,
- nemlig, - socialismen.

Grundlag for Rød 1. maj Odense Munke Mose 2003

Rød 1. Maj - Mod USA's terrorkrig!
INGEN BLOD FOR OLIE

Stop krigen og besættelsen af Irak!
Iraks fremtid skal bestemmes af irakere

Ja til civil ulydighed!

Træk de danske tropper hjem nu!
Invester i liv og omsorg ikke i krig!

Stop for slavearbejdsmarked!

Danmark ud af EU - nej til
Europa-hær!

Kamp mod imperialismen!

For et frit Palæstina!
Socialisme er fremtiden!

Rød 1. maj Odense

Frede Klitgård er fyldt 80

Vi vil gerne fejre den seje, kommunistiske frontkæmper og antinazist - og inviterer derfor til

Reception

Lørdag den 26. april kl. 14-17
Beboerforeningens selskabslokaler
Blågårdsgade 36 på Nørrebro

APK København

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Mandag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Tilmeld dig allerede nu

APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær

En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003

DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:

*Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7
gratis, 7-13 270 kr.*

Tilmelding og oplysning:

*APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk*

Den 12. april 2003 i Rom

Lidt ferie skal der til ind imellem. Det blev til en afbudsrejse til Rom i ugen før påske. Desværre var der ikke meget varmere dér end i Danmark, så meget af tiden foregik undervejs i tog og busser. Der er et godt og velfungerende system, som kan bruges uhæmmet når man først har købt et ugekort.

På den måde kom vi også langt udenfor den gamle by med alle de kendte og ukendte ruiner og kirker og pladser og paladser. Udenfor den gamle by strækker sig store områder fyldt med boligblokke i 5 etagers højde eller mere. Overalt var de italienske fredsflag med teksten PACE i alle regnbuens farver hængt ud af vinduerne, ofte tre stykker på hver boligblok.

I centrum bliver PACE-flaget vist også brugt til at tiltrække turister til diverse spisesteder og salget foregår fra salgsboder på gaden sammen med alle mulige andre turist-varer og t-shirts mm.

Trods det kølig vejr blev der også afholdt udendørs møder. Under et banner med påskriften: Nej til krigen i/på vores hjem, skoler, arbejdspladser og territorium foregik en paneldiskussion om pressens rolle.

Det var med nogen spænding vi så frem til demonstrationen lørdag den 12., der var ikke mange plakater eller andre synlige annonceringer og samtidig skiftede krigen jo karakter til en besættelse i ugens løb. Desuden var der varslet jernbanestrejke på en del af jernbanelinjen om lørdagen. Så mødte op på Piazza Repubblica tæt ved hovedbanegården, Termini et par timer før starten, der var annonceret til kl. 14. for at se os omkring. Pladsen var allerede fyldt med boder, hvorfra der blev solgt flag, t-shirts, CD'er og blade og bøget fra mange forskellige grupper og partier og

flere store lastbiler med højtalere. Men ikke mange mennesker var endnu mødt frem. Efter en times tid lokaliserede vi hvorfra demo'en skulle starte. Der var livlig aktivitet: en kæmpe blodsø blev lagt ud på vejen og mennesker lagde sig som ofre på den, en tankvogn af træ, en mængde sammensyede flag med ordet fred på lisså mange forskellige sprog, faner i alle mulige forskellige varianter, paceflag brugt til al slags beklædning og så selvfølgelig betjente fortrinsvis på motorcykler.

Nu blev pladsen fyldt op og mængden spredte sig ud af sidegaderne og højtalerne drøned med mange forskellige slags musik.

Forrest blev der stillet op for fotografierne med banneret **No a la guerra infinita** (Nej til krigen der aldrig slutter) allerforrest og formentlig nogen af 'spidserne' for antikrigsbevægelsen til at holde det. For at få det hele med blev vi stående og så hele demonstrationen gå forbi. Her var det hele med: en krigsliderlig Bush på toppen af sine våben, adskillige meget lange bannere i vejbredde båret over hovedet på deltagerne, tre forskellige hornorkestre, 100-vis af forskellige fantasifulde ban-

ner, faner fra Irak og Palæstina, lastbiler med musik af alle slags, bybannere fra byer, der er imod krigen, fagforeningsgrupper fra forskellige fag og forskellige fagforeninger, mange grupper fra universiteter og skoler, antifascister og attac og dusinvis af forskellige politiske grupper og partier. Formentlig hened 30.000 gik forbi, i langsomt tempo tog det ca. 2 timer.

Fra bagtroppen bevægede vi os fremad og nåede tilsidst frem til Marsmarken en græsplæne på omkring 250 meter med skråninger på hver side. Her lå et banner i regnbuens farver, der gik hele vejen rundt altså hened ½ km langt. Det var åbentbart kommet ind i demonstrationen længere fremme, altså må der have været en stor tilstrømning, så jeg mener at 50.000 er et rimeligt bud på antallet. Iøvrigt blev en del faktisk forhindret i at deltage på grund af jernbanestrejken.

For enden af Marsmarken var stillet en scene op og omkring den 5-6 kranvogne af den slags men bruger til tagreparationer o.lign. Her brugt til højtaleranlægget som fint kunne høres over hele plænen. Omkring scenen bunkevis af toiletvogne, gadesælgere og madvogne.

Det politiske budskab? Med mit ringe italiensk er der ingen garanti for at det er blevet forstået rigtigt, men ihvertfald noget med at Italien på ingen måde skal bidrage til besættelsen af Irak. Hvad det jo siden har vist sig at regeringen ikke kan tage sig af.

GBe

Fogh og de arbejdsløse

For næsten to uger siden begik tre af fagbevægelsens "store" en kommentar i Ekstra Bladets klumme indrettet til samme, Frontalt.

De tre "store" var henholdsvis formanden for LO, Hans Jensen, formanden for Dansk Metal og CO-Industri, Max Bæhring, samt formanden for Specialarbejderforbundet i Danmark (SiD), Poul Erik Skov Christensen. Omkring 1,1 million danske lønmodtagere var hermed repræsenteret, hvoraf ca. halvdelen endda var dobbelt repræsenteret. Der var og er tyngde bag.

Under overskriften "*Regeringen svigter de arbejdsløse*" skriver de blandt andet:

"Hver dag bringer nye fyringer, men regeringen gør intet for at vende udviklingen. Det er en hån mod dem, der står med en fyreseddel i hånden."

De fastslår:

* at arbejdsløsheden er vokset med 20.000.

* at statsminister Anders Fogh Rasmussen vender det døve øre til, når han omtaler 20.000 flere ledige som et beskedent udsving.

Hvert et ord er barsk sandhed. Argumenterne er tunge, og regeringens politik vender den tunge ende nedad. Man kan supplere med, at beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen tilmed har tilladt sig den frækhed at udtale, at arbejdsløsheden ikke er høj nok! Den har rundet 150.000, hvoraf titusinder

I efteråret vedtog folketinget regeringens nye arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde", der opererer med 85.000 flere i arbejde inden år 2010. Hvordan harmonerer det med, at der er for få arbejdsløse?

Logikken er, at regeringen lyver! De har ikke og fører ikke en politik for større beskæftigelse og mindre arbejdsløshed. Ved de offentlige overenskomstforhandlinger sidste forår dikterede staten og kommunerne tempoopskruning og arbejdstidssystemer, der fik til konsekvens, at tusinder i den offentlige sektor fik sparket.

Faglig kommentar

står over for at miste dagpengereetten. Overladt til kontanthjælp eller samlevens forsørgelse!

I efteråret vedtog folketinget regeringens nye arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde", der opererer med 85.000 flere i arbejde inden år 2010. Hvordan harmonerer det med, at der er for få arbejdsløse?

Logikken er, at regeringen lyver! De har ikke og fører ikke en politik for større beskæftigelse og mindre arbejdsløshed. Ved de offentlige overenskomstforhandlinger sidste forår dikterede staten og kommunerne tempoopskruning og arbejdstidssystemer, der

fik til konsekvens, at tusinder i den offentlige sektor fik sparket.

Det er Kejserens nye klæder: Der er ikke flere, men færre arbejdspladser i deres nye arbejdsmarkedsreform.

Det kan så tilføjes, at Socialdemokratiet stemte for arbejdsmarkedsreformen, hvilket var yderst naturligt, da S som regeringsledelse selv havde udformet en nærmest identisk reform, lige inden de gik af. Fagbevægelsen glimrede ved vedtagelsen med larmede tavshed.

Det kan tilføjes, at fagbevægelsens ledere anbefalede de offentligt ansatte at stemme JA til overenskomsten sidste forår.

Det kan tilføjes, at fagbevægelsens ledere sad tilbagelænet i Nyrups niårige periode på tronstolen, hvor han og hans arbejdsmarkedsministre blandt andet reducerede dagpengereetten fra syv til ét år!

Det kan tilføjes, at de tre tunge drenge er med til at administrere store dele af den samlede pensionsopsparingsformue på i alt 1.500 milliarder kroner, som er påtvunget danske lønmodtagere, og som er tiltænkt en rolle som dækning af Danmarks budgetunderskud: En omfordeling fra fattig til rig.

De tre angriber den borgerlige regering på den stigende arbejdsløshed nu, hvor den verdensomspændende overproduktionskrise også rammer Danmark. Nyrup nåede faktisk netop at slippe tøjlernerne, da børserne gik i baglås - kurserne faldt, økonomien og statsfinanserne resignerede.

Det skal ikke være en undskyldning for VK-regeringen, men så sandelig heller ikke for de tre tunge drenge, der kun repræsenterer deres egen tunge tegnebog!

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk